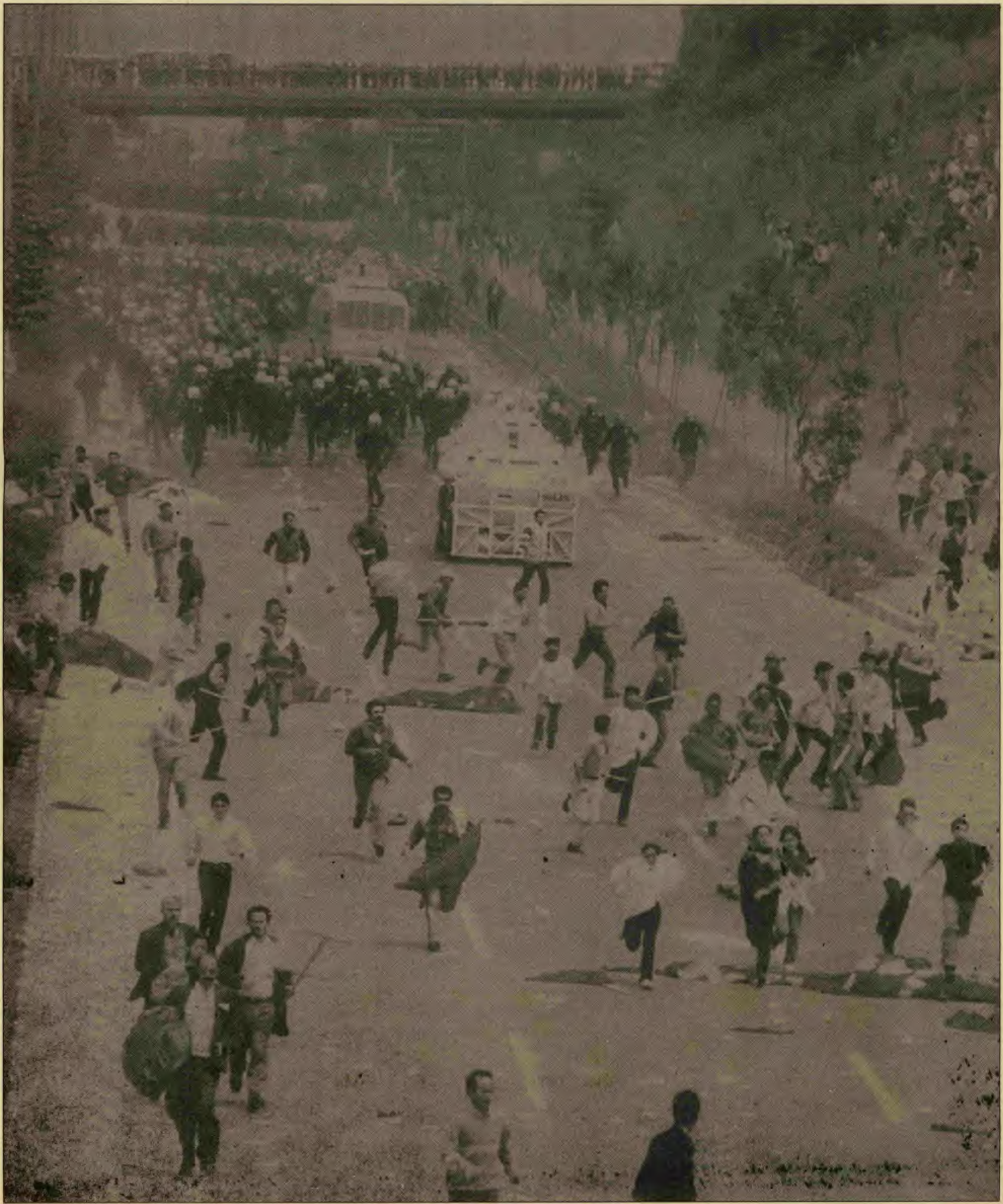
KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YIL: 21 SAYI: 462 TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ YAYIN ORGANI MAYIS 1998

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin! Karkeren Hemû Welatan Yekbîn! İşçiler Silahlanın, Devrime Hazırlanın! Karker Xwe Bi Çek Bikin, Ji Şareşê Re Amade Bikin!

Halkımız ileri demokratik kazanımlar elde etmek, Kürt ve Türk halkının kardeşliğini sağlamak ve pekiştirmek için kendi insiyatifini kullanmak zorundadır ve bunun yolu da örgütlenmektir, Halk Meclisleridir.

Doğru ve gerçek bir demokratik mücadelede motor güç halk yığınlarıdır

Tekelci burjuvazinin "irtica ile mücadele" görüntüsü altında sürdürdüğü asıl mücadelesi devrimci güçlere karşıdır. Bunalımdan bunalıma koşan burjuvazinin bu tür yollara başvurmaktan başka çaresi yoktur! Ama o yollar da çıkmaz sokaktır.

GÜNEŞ YANMAZ

Türkiye toplumu, tarihinde hiçbir zaman bu kadar kirli, onursuz, sahtekar, "yöneticilere" sahip olmadı. Dünyanın hiçbir demokratik ülkesinde bu kadar kirlenmiş başka bir parlemento yok. Faşist çeteler, gerici yobazlar, herbirinin değeri milyarlarca lirayla ölçülen koltuklarda oturup kendi aralarında çıkar pazarlıkları yaparak sözümona halkı idare ediyorlar. Oysa yaptıkları tek şey yeni yalanlar üretmek ve pisliklerini, rezilliklerini örtmeye çalışmak. Ama bütün bu çabalar boşuna; bu ahlaksız siyasetin kirliliğini artık hiçbir boya kapatmıyor.

Aslında şöyle bir düşünelim. 1950'lerden beri ne değişti? Oyunculardan başka hiçbirşey. Her seçimde biraz daha yozlaşma, Türkiye Cumhuriyeti Parlementosu her dönemde biraz daha onursuzlaşarak, biraz daha kirlenerek bugünlere geldi. Siyasal bilinç, siyasal ahlak ve kültürden yoksun "politikacılar" çıkarları uğruna dini ve şövenizmi okşayıp, kollayarak faşizmi ve irticayı bugüne taşıdılar. Bugün yine aynı oyunlarla halkımızı uyutmaya çalışıyorlar. Her seferinde demokratikleşme dediler, yalandı. Bugün yine söyledikleri bütün güzel sözler yalandır, yarın da yalan olacak. Gerçek olan şu ki, her alanda anti-demokratik uygulamalar artarak devam ediyor.

Doğru ve gerçek bir demokratik mücadelede motor güç halk yığınları olmalıdır. Bugüne kadar bu oldu mu? Hayır, Cumhuriyet tarihi her zaman halkı bastırma tarihi oldu. Herşeyden önce gerçek bir demokratikleşmenin yolu halk insiyatifinin önünün açılmasıyla bağlıdır. Faşist-gerici çıkışlar haricinde hangi toplumsal çıkışa "demokratik" bir yaklaşım gösterdiler? Her seferinde toplumsal muhalefeti bastırma yolunu seçtiler.

Halkımız ileri demokratik kazanımlar elde etmek, Kürt ve Türk halkının kardeşliğini sağlamak ve pekiştirmek için kendi insiyatifini kullanmak zorundadır ve bunun yolu da örgütlenmektir, **Halk Meclisleridir.** Burjuva devlet hiçbir zaman halkın devleti olamaz, hiçbir zaman olmamıştır, bunun tarihte örneği yoktur.

Kürt sorunu çözümü yalanı ve bölgenin ekonomik kalkınma programı

Kürt halkının üzerine şiddetle saldıran Türkiye Cumhuriyeti devleti son zamanlarda bu sorunu

çözdüğünü(!) ilan ediyor. Oysa şiddete, baskıya, zulme dayanan tek yanlı bir çözüm olabilir mi? Onların çözümden kasıtları, yürüttükleri savaş ve son sıralarda gurur(!) duydukları Şemdik Sakık olayıdır.

Oysa siyasal ve toplumsal bir uzlaşma olmadan, herşeyden önce Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı tanımadan "sorunu çözme" safsatası kabul edilemez. Öncelikle Kürt halkına kendi kaderini tayin etme hakkı tanınır, ancak ondan sonra eğer Kürt halkı isterse onların siyasi temsilcileriyle (ki bu objektif olarak PKK'dır) anlaşma masasına oturulur. Alınan kararlar her iki ulusun siyasi temsilcilerinin ortak açıklamalarıyla dünya kamuoyuna duyurulur. Bu en basit demokratik uygulamadır. İşte o zaman sorunun siyasal çözümünden bahsedilir ve ancak o zaman ekonomik kalkınma programı üzerine fikir yürütebiliriz. Zaten yukarıda tanımladığımız anlayış çerçevesinde bir siyasal uzlaşma olmadan hiçbir ekonomik program uygulanamaz. Kaldı ki olağanüstü halin sürmesi, işkence ve siyasal cinayetlerin devam etmesi PKK'nın diyalog ve siyasal uzlaşma çağrılarının reddedilmesi, kazandığını zannedenlerin yenilgisidir.

Ekonomik kalkınma planı dedikleri nedir? Bu da komik bir yalandır. Hükümet yurtdışındaki emekçi halkımıza çağrı yaparak "olağanüstü hal bölgesi" olarak bilinen 22 "ilimize" yatırım yapmaları çağrısında bulunuyor. Buna göre bölgeye yatırım yaparak en az 10 kişiye istihdam olanağı sağlayacak yatırımlara bedava arsa verecek, vergi kolaylıkları sağlayacak ve işçiler için de 2002 yılına kadar SSK primi ödenmeyecek! Bahsedilen ekonomik kalkınma planının tamamı buymuş! Buna kargalar bile güler. Bu "plan" hükümetin yalanlarına güzel bir örnek daha oluşturmanın ötesinde hiçbirşey ifade etmemektedir.

İrticayla mücadele yalanı

Bugüne kadar irticayla mücadele konusunda Refah Partisi'nin kapatılmasının dışında hiçbir ilerleme yok. Aslında partinin kapatıldığını iddia etmek de doğru olmaz; değişen tek şey ismidir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, siyasi bilinç, ahlak ve kültürden yoksun "politikacılar"ın kendileri, çıkarları uğruna dini ve şovenizmi kollayarak irticayı bugünlere taşıdılar. Bugün de hala aynı yöntemlerle halkı uyutmaya çalışıyorlar. Göstergelerde hiçbir değişiklik yok; Strateji Mori araştırma kuruluşunun yaptırdığı son ankete göre bugün seçim yapılsa şöyle bir sonuç bekleniyor:

ANAP	% 19
Fazilet	% 18
DYP	% 14
CHP	% 13
MHP	% 12
HADEP	% 4
Diğer	% 4

Üç aşağı beş yukarı herkes yerini koruyor. Bugün seçim yapılsa tek fark MHP'nin meclise girmesi olabilir. Bu da faşist tırmanışın devam ettiği anlamına gelir. Eğer irticayla ciddi bir mücadele olsaydı bu anket elbette bu şekilde çıkmazdı.

Tekelci burjuvazinin "irtica ile mücadele" görüntüsü altında sürdürdüğü asıl mücadelesi devrimci güçlere karşıdır. Bunalımdan bunalıma koşan burjuvazinin bu tür yollara başvurmaktan başka çaresi yoktur! Ama o yollar da çıkmaz sokaktır. Korkularının gerçekleşmemesi tarihin büyük çarklarının dönüşüne aykırıdır.

Ecevit ve Fethullah dostluğu

Demokratik sol ve laik(!) olduğunu her fırsatta dile getiren hükümet ortağı Ecevit bakın Fetullah Gülen hakkında neler söylüyor:

> "Bazı çevrelerin, her türlü dine bağlılığı irtica gibi göstermesine aklım ermiyor. Dine ağırlık veren her topluluğun mürteci ve gerici sayılmasını da içime sindiremiyorum."

Nasıl oluyor da bunca siyasal deneyime sahip bir politikacı Fethullah Hoca topluluğunu dine ağırlık veren bir topluluk olarak görüyor? Yılların yalancısı yine yalan söylüyor. Ecevit herşeyi çok iyi biliyor ve çarpıtıyor, aklı sıra gelecek seçimlere yatırım yapıyor!

Acaba Fetullah'ın gerçek yüzü böyle midir?

1990-91 yıllarında Fetullah Gülen'in yaptığı konuşmaları içeren kasetlerde devleti ele geçirmek ve şeriat devleti kurmaya yönelik vaazları yer alıyor. Gülen 1991 yılında Bahçelievler Yeni Cami'deki vaazında müslümanları "ekin"e benzeterek; "Müminler ekin gibidir, yatar yine kalkarlar. 70 sene evvel yattık, şimdi kalkıyoruz. Kıblesiz, allahsız, peygambersiz %30'lara ulaşan bir nesil var" demiştir.

"Ölçü" adlı kitabında da kadınlara ait düşüncelerini anlatan Gülen, kadınları üçe ayırıyor:

> "(...) Üç çeşit kadın vardır. Sokak kadını, zevk kadını, ev ve hizmet kadını. Hafifmeşrep sokak kadını çamura düşmüş bir cevhere benzer, zek kadını gözbağcı iblislere, ev ve hizmet kadını ise sonsuzluk soluyan cennet hurilerine…"

Bunun gibi daha yüzlerce örnek var. Böyle örgütlü bir topluluğu, anti-laik görmemek küçük hesaplar peşinde koşan, küçük aptalların işidir.

Aynı hükümetin Maliye Bakanlığı, Ankara'nın gelişme merkezlerinden Çayyolu'nda "ormanlık" için ayrılan 5 trilyon değerindeki orman arazisini Gülen'in üniversitesine 2,7 trilyona peşkeş çekti. İşte bunların irticayla mücadelesi budur. Bu durumda bu hükümetin irticayla mücadelede samimi olduğunu düşünebilir miyiz?

Diyanet İşleri'nin önündeki 12 yıllık plan

20 Nisan 1998 tarihli *Hürriyet* gazetesinde Diyanet tarafından hazırlanan 2010 planı yayınlandı. Hükümete sunulacak bu plana göre 12 yıl içinde 33 bin 100 yeni cami açılması hedefleniyor. Böylece halen 73 bin 523 olan cami sayısı (bu Cumhuriyet tarihinde bugüne kadar olan toplamdır) 12 yıl sonra 106 bin 623'e çıkacak. Aynı plan çerçevesinde, 2 bin 700 yeni Kuran kursu faaliyete girecek. Yine bu planla 242 bin 112 İmam-Hatip Lisesi mezununa da iş imkanı sağlanacak. Şu anda 6 bin 518 olan Kuran kursu sayısı (gizli kurslar buna dahil değil) 12 yıl sonra 9 bin 218'e çıkacak.

Bugünkü sayılar	12 yıl sonra	Artış
Camiler		
73 bin 523	106 bin 623	% 30
Kuran Kursu		
6 bin 518	9 bin 218	% 30

70 küsur yıllık cumhuriyet tarihinin hiçbir 12 yılında %30'luk bir artış olmamıştır. İrticayla mücadelenin uç noktasında durum böyleyse toplum laik-şeriatçı çatışmasına, yani bir iç savaşa gebedir.

Başka bir kamuoyu araştırmasına göre halkın siyasi partilere olan güveni % 14 civarındadır. Orduya olan güvense % 85 civarında. Yani halk kendi seçtiği parlementoya güvenmiyor, orduya güveniyor. Bu da son sıralarda ordunun "laiklik" şapkasını takıp, göz boyamaca çalışmalarının bir sonucudur. Ordunun laiklik şapkasını takmasının kandırmacadan öte birşey olmadığı devrimciler tarafından sürekli propaganda edilmelidir. Öte yandan, bu durumun devrimci hareket açısından ders çıkarılması gereken önemli bir toplumsal gösterge olduğu da gözlerden kaçmamalıdır. ●

DUYURU

Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresi Toplandı

Parti tüzüğünün ilgili maddeleri uyarınca en geç Nisan 1998'de başlaması gereken 10. Kongremiz Nisan ayında toplandı. Kongre, Genel Sekreter tarafından açıldı. Kongre Divan Başkanı olarak en yaşlı delege, yazman olarak da en genç delege önerildi ve oybirliği ile kabul edildi. Gündem oybirliğiyle onaylandı. Kongre hazırlık Komisyonu raporu dinlendi. Ardından gündemin ana maddelerinin tartışılmasına geçildi ve oybirliğiyle aşağıdaki kararlar alındı.

TKP 10. Kongresi
Nisan 1998

Gündem

1.Açılış ve kongre başkanlık divan seçimi.
2.Kongre gündeminin onaylanması.
3.Kongre hazırlık komisyonu raporu,
4.Yeni program ve tüzük taslaklarının hazırlanarak Kongreye sunulması için Kongre'nin 2. oturumunun ertelenmesi.
5.Kongre 2. oturumuna dek Parti'nin yönetimi.

TKP 10.Kongresi'ne, Kongre Hazırlık Komisyonu raporu

Bugün açılan 10. Kongrede oy hakkına sahip toplam 24 delge temsil edilmektedir. Kongreye oy hakkı ile katılan delegelerimizin 7'si parti komiteleri, 4'ü MK'ya bağlı parti büroları olmak üzere toplam 11 parti örgütünü temsil etmektedir. Delegeliklerin dökümü aşağıdaki gibidir...

TKP 10. Kongre Kararı No:1

Son yapılan program ve tüzük değişikliklerinden bu yana dünyada ve ülkemizde yaşanan olağanüstü değişimler, parti programının ve tüzüğünün çeşitli yanlarını eskitmiş, geçersizleştirmiştir. Bu durumda, Kongremizin önündeki en ivedi görev, parti program ve tüzüğünün yenilenmesidir.

Yeni parti program ve tüzük taslağının hazırlanarak Kongre'ye sunulması için, 1. oturumun ardından Kongre'ye ara verilmiştir. Yeni program ve tüzük taslaklarının en geç 1998 Aralık ayına dek hazırlanmış olması gerekmektedir.

TKP 10. Kongresi, 2.oturumuna 1999 yılından önce başlayacaktır.

TKP 10. Kongre Kararı No:2

TKP 10. Kongresi'nin 2. oturumuna dek geçecek süre içerisinde, parti komitelerinin bileşiminde ortaya çıkabilecek değişikliklere göre doğabilecek yeni delgelik hakları, Kongre'ye yansıtılacaktır.

TKP 10. Kongre Kararı No:3

Kongremizin 2. oturumuna dek şimdiki MK'nın görevini sürdürmesine karar verilmiştir.

TKP 10. Kongre Kararı No:4

Kongremiz, yeni program ve tüzük taslaklarının yazılması görevini, Genel Sekreter Yoldaş'a vermiştir.

TKP 10. Kongre Kararı No:5

Taslakların hazırlanmasına yardımcı olmak üzere tüm partililerin tüzük ve program üzerine görüşlerini Merkez Organa iletmeleri gerekmektedir.

Türkiye işçi sınıfı, burjuvaziyi Türkiye topraklarından temizlediğinde, burjuvaziyle işbirliği içinde olanları da onların yanına gömecektir

1 MAYIS 1998'İN ARDINDAN

Kim ne yaparsa yapsın, 1 Mayıs işçinin kızıl bayrağının dünya üzerinde dalgalandığı gündür

Sağlı sollu tüm burjuva politikacıları, yine 1 Mayıs'ın içini boşaltmak için ellerinden geleni yaptılar. "1 Mayıs bayram havası" ile geçti demek için öncesinde ve sonrasında epey uğraştılar.

Peki, başarabildiler mi? Elbette ki hayır. İşçilerin, emekçilerin derinden gelen tepkisi yine Türkiye topraklarına yansımış, bir çok yerde çatışmalar olmuştur.

Devrimci durum koşullarında gelen 1 Mayıs 1998 gerçekten finans kapitalin uykularını kaçırdı.

Burjuvazi,"bunalımı atlatmak istiyorsan emperyalist olacaksın" mantığıyla sürekli çabalıyor. Fakat bu isteğini işçi sınıfının savaşımı ve emperyalist rekabet nedeniyle yerine getiremiyor. Bunalımdan bunalıma koşuyor. Artık gizlisi saklısı kalmadı, bütün "kirli çamaşırları" ile ortada duruyor. Siyasal gündemi belirlemede zorlanıyor. Bu koşullarda havuç ve sopa siyasetine daha fazla sarılmaktan başka çaresi kalmıyor.

Burjuvazi bir yandan saldırılarını devrimci cephe üzerinde yoğunlaştırırken, bir yandan sosyal demokrasi eliyle, işçi sınıfının haklı isteklerinin, geleneklerinin içini boşaltma girişimiyle, yükselen buharı almaya çalışıyor.

Burjuvazi, emek cephesine saldırılarını üç ana yönden yürütüyor. Fiziksel, psikolojik ve parasal yönlerden. Yani sürekli karşı karşıya olduğumuz havuç siyaseti ve sopa siyaseti. Bir yandan işkencehanelerde devrimcileri öldürerek, insanları "kayıplara" karıştırarak, dile getirilen her haklı demokratik isteme fiziksel olarak saldırarak, bir yandan da devrimci hareket içinden çıkan hainlere sarılarak psikolojik saldırılarını yoğunlaştırıyor.

1 Mayıs öncesi yoğunlaşan, Şemdin Sakık üzerinden PKK'ya karşı saldırılar, bunun açık yansımasıdır. Bundan bir süre önce, televizyonun neredeyse en gözde görüntülerinden biri haline getirmeye çalıştıkları Mustafa Duyar üzerinden Devrimci Halk Güçleri'ne saldırı da bu geniş amaçlı saldırının bir parçasıdır.

Devrimci harekette hainleşerek, ajan-provakatörlüklerini sürdürenlerin, Mustafa Duyarların, Şemdik Sakıkların, Ozan Öncülerin yaydıkları her yalan, burjuvazinin psikolojik savaşının bir parçasıdır.

Devrimcilerin görevi, burjuvazinin böylesi anlık "zaferlerine" karşı halkın yanıtını örgütlemek, hainliğin, ajan-provakötürlüğün hangi biçimde sunulursa sunulsun, devrimci harekete zarar getireceği bilinciyle ilkeli, tutarlı karşı çıkılmasını sağlamaktır.

Burjuvazi böyle hainler eliyle "işte iç yüzleri" diyerek, devrimci hareketin Türkiye toprakları üzerindeki etkisini silmeye çalışıyor. Hainler, ihbarcılar, itirafçılar her zaman burjuvazinin has adamları olmuşlardır. Ve açıkca söylemek gerekir ki, bu hainler, görevlerinde zaman zaman *geçici* başarılar da elde etmektedirler. Ama altını çizerek söylüyoruz ki, bu geçici başarılar, burjuvazinin sonunun gelmesini engeleyemeyecek, tarihin eğrisi geri çevrilemeyecektir.

Devrimci durum koşullarının büyük çalkantılarla sürdüğü ülkemizde, provakatörlerin böyle anlık "başarı"ları olsa olsa burjuvaziye kısa bir nefes alma fırsatı sağlar. Ancak, bu inişli-çıkışlı yolda bir öncesinden daha kuvvetli çıkışların sergileneceği dönemlerin gelişini hiçbir şekilde engelleyemez.

Bu koşullarda girdiğimiz 1 Mayıs 1998'de elbette ki bu durum yansımıştır. Burjuvazinin, en başta hainler eliyle yükselttiği devrimci harekete karşı psikolojik saldırı, birçok insanın alanlara akmasını engellemiştir.

Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK'ten oluşan 1 Mayıs Düzenleme Kurulu'nun, 1 Mayıs öncesi "mutlaka Taksim'i alacağız" demelerinin bir aldatmadan, göz boyamadan öte birşey olmadığını tüm işçi sınıfı gördü. Atatürk anıtına çelenk bırakmak! Başından beri planladıkları buydu. Keşke her yıl 1 Mayıs sadece böyle anılsa! Daha başka ne isterler ki!

Burjuvazinin yarattığı bu kan denizinin hesaplaşması bitmeden bu tür yöntemlerle 1 Mayıs'ı durdurmaya çalışmak, burjuvazi ile anlaşma içinde işçi-emekçi kitleyi "sindirme," içi boşaltılmış "bayramlara" kavuşturma hainliğinin yansımasından başka birşey değildir.

1 Mayıs'tan günler önce devletle anlaşmaya giren MGK sendikacıları, devrimcileri alana sokmama yönünde her çeşit önlemi aldılar. Yine de başaramadılar! Alana giren devrimciler, komünistler sloganlarıyla, tavırlarıyla işçi sınıfının ilkeli hattını gösterdiler. Öte yanda, alana girmeyi baştan hedef koymayanlar da, polisin baskılarına boyun eğmeyeceklerini çarpışarak gösterdiler. Şunu da belirtmek gerekir ki, işçilerin olduğu alana girmek için devrimci hareketin genelinin yeterli çaba sarfettiği, "boşluk" noktalarını yeterince değerlendirdiği söylenemez. Legalde geçerliliği olan birçok örgütlenme kullanılıp, alanın Türk bayrakları yerine kızıl bayraklarla donanması daha fazla sağlanabilirdi.

Şanlı 1 Mayıs'a bin selam!

Sevgili yoldaşlar, Mart ayında yükselen kavganın 1 Mayıs'ta daha da büyüyeceği inancıyla 1 Mayıs alanlarında sizlerle beraber haykıracağız. Cezaevleri de savaşım alanlarıdır bilinciyle davranacağız.

İleri, daha ileri gideceğiz. Hiçbir baskı, hiçbir geleneğin geleceğe, daha ileriye taşınmasına engel olamayacak.

Yaşasın tüm dünya ve Türkiye proletaryasının şanlı günü 1 Mayıs!

● **Gebze Cezaevi**'nden bir tutuklu ●

1 Mayıs, işçi sınıfının sömürü ve baskıya karşı savaş sancağını dünya çapında yükselttiği gündür. Bu sancak, burjuvazinin işçilerden, emekçilerden akıttığı kanlarla sulanmış, kızıl bayraktır. Bu yüzden de, tüm dünyada işçiler, sömürüye karşı çıkışın simgesi olarak kızılbayrağı kullanırlar.

Türk bayrakları ile bu şanlı günün içeriğinin değiştirilmeye çalışılması, burjuvazinin sonunu kaçınılmaz kılmaya yetmeyecektir. İstanbul'da sendikaların düzenlediği mitinge kızıl bayraklar yerine Türk bayraklarının doldurulmaya çalışılması, sadece işçilerin sendikalara karşı güvenini daha da sarsmaktadır. Çünkü onlar biliyor ki, 1 Mayıs TC'nin değil, bu dünyanın yaratıcısı işçilerindir. Tam da 1 Mayıs marşının dediği gibi, burjuvazinin yarattığı bu kan denizinin ufkunda kızıl güneş doğacaktır.

1 Mayıs 1998 gösteriyor ki, gelecek yıllarda, sendikacıların polisle işbirliği içinde işçi tabanı ile devrimciler arasına koymak istediği duvarı yıkmalıyız.

Burjuvazinin kızıl bayrak yerine Türk bayrağını geçirme çabalarına karşı utku, proletaryanın savaş sancağı kızıl bayraktır diyenlerin olacaktır. Burjuvazinin bütün taktikleri, oyalama, karalama, saldırma... hepsi boşunadır. Hepsi geri dönüp kendilerini vuracaktır.

Haydi 1999 1 Mayıs'ını, kızıl bayrağın Türkiye'ye egemen olduğu günleri getirmede en yüksek tepe yapmak için İLERİ!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın devrim! ●

ALEVİLİĞİN İSLAM ÖNCESİ KAYNAKLARINA KISA BİR BAKIŞ

HALİL DERVİŞ

Alevilik, "heterodoks İslam" tanımı saklı kalmak kaydıyla, İslamın materyalizme dönük yüzüdür. İslamın içinden çıkıp dışa taşmıştır. Dogmatik, değişmez kuralları ve biçimselliği kırarak, kendi nesnel kurallarını yaratacak olan özgür düşünceye taşınmıştır. Yeşerdiği, filizlendiği toprakların kültür, inanç ve felsefelerini özümseyerek Alevilik sentezine ulaşmıştır. Bu yüzden, İslamın metafizik değerlerinin kendi öz mantığı içinde akıldışılığı yaşamakta olan Sünniliğin, Alevilikle çelişkisi hep sürecektir.

Bütün dinlerde 'değişmez düşünce-inanç' anlamına gelen Ortodoksluğun karşısında, mutlaka Heterodoksluğun (aykırı, farklı düşünce-inanç) yükseldiğini görürüz. Bu bağlamda 650'lerden başlayarak yükselen Alevilik, çeşitli akım ve siyaset adlarıyla, tüm Ortadoğu ve Orta Asya'yı içine alan geniş bir coğrafyada çağlar boyu varlığını sürdürerek Anadolu'da son durağını bulmuştur. Ortodoks İslamlığı Sünnilik, heterodoks İslamlığı ise Alevilik temsil etmektedir.

Bize göre Alevilik, "heterodoks İslam" tanımı saklı kalmak kaydıyla, İslamın materyalizme dönük yüzüdür. İslamın içinden çıkıp dışa taşmıştır. Dogmatik, değişmez kuralları ve biçimselliği kırarak, kendi nesnel kurallarını yaratacak olan özgür düşünceye taşınmıştır. Yeşerdiği, filizlendiği toprakların kültür, inanç ve felsefelerini özümseyerek Alevilik sentezine ulaşmıştır. Bu nedenle, İslamın metafizik değerlerinin kendi öz mantığı içinde akıldışılığı yaşamakta olan Sünniliğin, Alevilikle çelişkisi hep sürecektir.

Alevilik, İslamın dinsel çerçevesinde Ali'nin adına bağlı olarak yükseldi. Ama daha başlangıç sürecinden itibaren İslam dışı inanç, felsefe ve dinlerin toplumsal, moral ve tanrı anlayışlarından ögeler alması ve bu özelliğini kesintisiz sürdürmüş olması nedeniyle Aleviliğin İslam dışında bir inanç sistemi gibi algılanması gerektiği ileri sürülmektedir.

Alevilik gerçekten İslamın dışında mıdır?

Bu iddiayı sürdürenlerin şunu unutmamaları gerekirdi: İslam Peygamberinin, on yıl gibi çok kısa bir zamanda (622-632) Medine'de andlaşma, uzlaşma ve ortak savunmayla, 'Tanrının ve onun elçisi huzurunda, kitap sahibi diğer din mensupları da dahil bütün inananlar eşittir. Kimse kimseden üstün değildir' diyen tanrısal demokrasi (Theodemocracy) ilkeleri temelinde kurduğu Kabileler Federasyonu devlet olma aşamasındaydı.

Ama asıl Hicret'in ilk yıllarında hazırlanıp kabile başkanları tarafından onaylanmış '*Medine Vesikası*' ya da '*Medine Federasyonu Anayasası*'nın getirdiği '*Kardeşlik Sözleşmesi*'nin o ana kadar Arap Yarımadası'nda görülmemiş ve yaşanmamış kurallarıyla eşitlik eğilimli bir toplum yaratılmıştı ve sosyal düzen kökünden değişime uğruyordu. Ortak kazanıp ortaklaşa yemeyi ve herşeyi paylaşmayı ve hatta kardeşleşenler arası veraseti getiren bu sözleşmeye (*Kurân Sure: 8, Ayet: 72*) uyularak, daha ilk aşamada Hattap oğlu Ömer dahil 95 Muhacir (Göçmenler) ve Ensar'dan(yerli Medineliler) kişi kardeşleşmişti. (Prof.Dr. M. Hamidullah, Çev. Prof.Dr.Salih Tuğ, Resulullah Muhammed, İstanbul-1992, s.112-117) Alevilik toplu tapınması 'cem'in en önemli kurumlarından olan Musahipliğin temeli burada atılmıştı. Demek ki Medine İslamlığını farklı kategoriye sokmak ve iyi incelemek gerekiyor.

Muhammed'in dünyadan göçmesini izleyen daha ilk on yıl içinde Medine İslamlığının getirdiği düzenin toplumsal eşitlik kurallarından eser kalmadı. İslamlık, bezirganların, büyük toprak sahipleri ve fetihçi asker oligarşisinin eline geçmiş ve kuralları onlar koymaya başlamıştı. Ali, çevresindeki bir avuç şiasıyla barışçıl siyaset yöntemi uygulayarak eski düzeni geri getirmek için boşuna çaba harcadı. Muhammed'in ölümünden tam yirmi dört yıl sonra Abdullah İbn Saba, Ali adına halkı ayaklandırarak Küfe, Basra ve özellikle Mısır'dan getirdiği isyancı halk güçleriyle Halife Osman'ı alaşağı etti. Ama artık iş işten geçmişti. Çünkü çeyrek yüzyıl içerisinde oluşan yeni sınıflar öylesine güçlenmişlerdi ki, iktidara getirilmiş olan Ali'nin onları ortadan kaldırması olanaksızdı.

Başlangıçtan itibaren bütün Alevi siyasetleri ve başkaldırıları Ali'nin ve onun soyundan gelenlerin adına yapılmıştır. Ve Medine İslamlığına hep özlem duyulmuş, simgeleşmiştir. O düzen örnek gösterilmiş ve o düzenin geliştirilerek uygulanması istenmiştir. Aleviliğin Medine İslamlığıyla da ilgisi yoktur diyebilir misiniz? Devletleşen İslamlık az önce sözünü ettiğimiz sınıfların çıkarlarına hizmete başlamış ve bu sınıflarla birlikte Emevi (daha sonra Abbasi) hanedanının halklar üzerinde zulüm ve baskı aracı olmuştur. Aleviliğin bu Ortodoks İslamla, yani Sünnilikle hiçbir ilintisi yoktur; ancak bu bağlamda İslam dışıdır.

Peki, Alevilik İslam'dan ya da Ali'den önce var mıydı?

Alevilikteki birçok inanç ögeleri, örneğin insanbiçimliliği ya da insan-tanrı birliği (*anthropomorphism*), tanrıya ulaşma-tanrılaşma (*Theosis*), ruhun bir bedenden diğerine geçmesi (*reincarnation*) vb. İslam'dan çok önce vardı; İ.Ö. 3 binlerdeki Mısır dinlerine iner kökenleri. Velilik, yani evliya (tanrı dostları), Üçler ve Beşler kümesi (*Trinity ve Pendatism*) ve nurdan kutsal varlıklar inancı da (yani Alevilikteki Allah-Muhammed Ali üçlemi ve Ehlibeyt Beşlisi ve bunların Tanrısal nurdan ve onun parçaları olduğu biçimindeki inanç ögeleri) İslam öncesi din ve inançlarda mevcuttu. Bu ögeler Alevilikte bütünleşip bir sentez oluşturmuş ve kaynağına yabancılaşmıştır. Elbette ki aynı mantıkla, yani tek tek inanç ögelerini ele alınca, Aleviliğin İslamdan önce, başka bir deyimle Ali'den önce de var olduğunu söylemek olasıdır. Ancak Alevilik *syncretism*i, yani İslam içinde bu çok çeşitli inanç ve felsefi ögelerin oluşturduğu sentez, Ali'den ya da İslamdan önce değildir. Bundan dolayı Aleviliğin, kendisini oluşturan inanç ögeleri bağlamında, yani bu ögelerin kaynaklarını tanımak bakımından, İslam önceliği üzerinde durmak gerekiyor.

İnsan biçimli tanrı ve tanrının insanda görünüş alanına çıkması, insanın tanrılaşması konusu İ.Kaygusuz'un "*Görmediğim Tanrıya Tapmam*, İstanbul-1996, s.55-70)" adlı kitabında 'Enelhak, Tanrılaşma (Theosis), Madde-Tanrı Birliği' başlığı altında genişçe incelenmiştir.

Alevilikteki 'dondan dona geçmek, don değiştirmek, yani Ali'nin Hacı Bektaş, Şah İsmail vb. çağın kurtarıcıları ya da evliya donuna girdiğine inanış' 'ruhun bir başka bedene geçişi, dönem dönem kutsal ruhun başka beden de yeniden doğuşu' anlamına gelen *reincarnation* inancının yansımasıdır. Hindu dini ve onun Vedantik kutsal kitaplarının (Veda-Bhagavata Gita) belirlediği inanç felsefesinde *reincarnation* temel ilkedir. Geniş dünya çağları içerisinde *yugas* adı verilen ruhlar tek tek bir bedenden diğerine geçer; herşey yaratılır, yokolur ve sonra yeniden yaratılır. Yaşamın bir devir daim süreci olduğu düşüncesi onların dünya görüşünü her düzeyde etkiler. Gautama Buddha (İ.Ö.563-483) öğretisinde, yani *Budizm*'de, Hindu dininde olduğu gibi 'ölümsüz ruh (Atman)' yoktur. Onun için Budistler *reincarnation* inancını *yeniden doğuş* olarak anlarlar. Gauthama Buddha, 'Tibetlilerin Ölüm ve Yaşam Kitabı'nda şöyle demektedir: "Çeşitli dünya çağları içerisinde bir, iki, üç kere, elli kere...yüzbin kere yeniden doğuşlarla içlerinden geçmiş olduğum çok çok (önceki) varlıkları (varoluşları) yeniden anımsadım."

Reincarnation, Hindu-Brahmanizm, Firavunlar dönemi Mısır dinleri, Yunan ve Roma Polytheismi, Budizm, Taoism, Zoroastrianism (Zerdüştlük), Sikhism, Gnostism, Shamanism gibi pek çok dünya dinlerine temel olan bir inanç öğretisidir. Mısır tanrısı Toth - Hermes Trimegistos, magnus Zoroaster inanç ve felsefeleri Platon ve Pythagoras gibi Yunan filozofları aracılığıyla Orfeus inancı olarak Yunan mitolojisine giriyor. Bu inançta ruh, günah işlemiş bir vücuda giriyor. Orada ceza çekiyor. Görülmeyen dünyada cezasını çektikten sonra yeni bir vücuda giriyor. Bu devirdaim süreci Hindu Samsarasına (tekerlek) benziyor. Yunan filozofu Pythagoras'da *reincarnation* inancının temeli, canlılar arasında başıboş dolaşan ruhların istediği gibi bir hayvan, bir başka insan vücuduna giren, durmadan yer değiştiren ve hiç ölmeyen ruhların göçetmesidir. (A T Mann, *The Elements of Reincarnation*, Melbourne-1995, s.1, 19-20, 35-37)

Ali'nin ya da kutsal ruhun çağlar içinde dönem dönem bir Veli'de, önderde-kurtarıcıda ortaya çıktığına inanılması ve bunun yaygınlaştırılması, Sabailikten başlıyarak Kızılbaşlığa kadar Aleviliğin bütün ihtilalci siyasetlerinde kullanılmış ve kitleleri herekete geçiren, ölümü hiçe saydıran leitmotif olmuştur. Alevilikte *reincarnation*'un devridaim, yani dönüşüm özelliği ise en yüce ruh olarak Tanrıyı göksel sarayından alaşağı edip, zuhur ettiği bütün varlıklardan sağıp, insanda sıfat kazandırmaktır. Bu da yeni bir oluşumla ortaya çıkan ve yokolmayan bir süreklilik içinde maddenin dönüşümünden başka birşey değildir. Alevi-Bektaşi ozanları yarattıkları 'Devriye' türü şiirlerinde bunu fazlasıyla işlemişlerdir. (İ.Kaygusuz, *Görmediğim Tanrıya Tapmam*, s.83-103)

Ancak şu gerçeği unutmamak gerektir: Özellikle Aleviliğin başlangıç sürecinde, Proto Alevilik (Ön Alevilik, İlk Alevilik) diye adlandırdığımız, yaklaşık iki yüzyıllık dönem içindeki Alevilik inanç ve siyaset akımlarının hepsi de İslamdışı ögeleri alırken, onları Kurân'dan bazı ayetlere ve Muhammed'in yakınları ve Ehlibeyt aracılığıyla gelen hadislere bağlamışlar. Ayetlerin ve hadislerin ésotérique (içsel, batıni) yorumlarıyla bunu yapmışlar. Muhammed ve Ali'nin tanrısallığı ve Ehlibeyt soyundan gelenlerin tanrısal öz taşıdıklarından tutunuz, her insanın nefsini ıslah yoluyla insan-ı kamilliğe ulaştıktan sonra tanrıyla bütünleşeceği, 'Enelhak= Ego sum deus=Ben tanrıyım' diyebileceğine kadar hepsini Kuran ayetleriyle açıklamışlardır.

Proto (ön, erken) Alevilik ve Alevi guruplardan birkaç örnek içinde inanç biçimlenmeleri ve İslam öncesi kaynaklarına kısaca gözatalım. Osman'ın (644-656) ilk halifelik yıllarından itibaren Ali yandaşlığından (şia) Ali kültü (inancı) biçimlenmesine geçiş başlamıştır. Bu inancı, Ortodoks İslam (Sünnilik ve Şiilik), 'aşırılık, taşkınlık, azgınlık' anlamlarına gelen 'guluw' inananlarını da 'Gulat (Çoğ. Gali)' diye tanımlamaktadır.

İlk yüzelli yıl içerisinde proto Alevi bazı gurupların adlarını saptayabiliyoruz: Sabailer, Kaysani-Muhtari-Haşimiler, Albailer, Bayaniler, Mugiriler, Mansuriler, Khattabiler-Buzaygyler-Muammariler, Mubarakiler-Karmatiler-İsmaililer vb...

1) Sabailer, inanç ve görüşleri

Alevilerin İslami ataları Sabailerdir. Proto Alevilik Sabailerle ve tamamıyla tolumsal muhalefet siyaseti olarak başlamıştır. Kurucusu Abdullah İbn Saba, İmparatorluğa dönüşmekte olan İslam devletinin yayılmacı, talancı-sömürücü ve baskıcı oligarşilar yönetimine karşı halkı ayaklandıran ilk toplumsal Alevi önderi olma onurunu taşır. Sünni ve Şii İslam tarihçi yazarları ve idealist burjuva tarihçileri, onun inançsızlığı-sapkınlığı ve İslama ilk bölücülüğü soktuğunu ballandırarak anlattıkları bir yana, Abdülbaki Gölpınarlı gibi hiç yaşamadığını söyleyenler bile vardır.

Al-Shahristani, *Kitab al-Milal*'da Abdullah İbn Saba ve Sabailer hakkında şunları yazmaktadır:

> "Sabailer İbn Saba'nın yandaşlarıdır. Bu kişi Ali'ye bir gün, 'Tanrı sensin' dedi. Bu nedenle hemen Medain kentine sürgüne gönderildi. Kendisinin Judaizmden İslama geçtiği söylenir. Yahudi olduğu dönemde, Nun oğlu Josue olduğu ve Musa'nın mirasının kendisine geçtiğini iddia etmişti. Aynı şekilde Muhammed Peygamberin onu mirasçı atamasıyla imamlığı Ali'nin aldığını ilk söyleyen de o idi. Aşırı şii mezhepleri ondan, onun düşüncelerinden doğmuştur...
>
> "O Ali'nin gerçekte ölmediğini ileri sürmekteydi. Çünkü Ali'nin kendisinde, ölümün ona karşı hiçbirşey yapamayacağı tanrısal parça taşıdığına inanıyordu. Bulut biçiminde gelen, yıldırım görüntüsünde seslenen (Alevi köylerinde 30-40 yıl öncesine kadar gök gürlediğinde "Ali nağra atıyor!" deniliyordu. Demek ki aynı inancın

kalıntıları hala yaşamaktadır. - *H.D.*), şimşek ışığında gülen Ali'dir. Bir gün gökyüzünden inecek ve adaletiyle yeryüzünü dolduracak ve haksızlıkları yokedecektir." (age, s. 292)

940'larda Bagraç Türkleri arasında dolaşan Abu Dulaf'ın, onların 'tanrısallığın Ali'de cisimlendiğine inandıklarını' yazmakta. 'Alevi Türkler, Ali'nin indiği ve tekrar geri döndüğünü düşündükleri gökyüzüne doğru avuçlarını açıp dua ettiklerini' söylemektedir. (Bkz. İ.Kaygusuz, *Alevilik İnanç Kültür Siyaset Tarihi ve Ululari I*, İstanbul-1995,s.97)

Iulius Wellhausen, İbn Saba'nın Ali hakkındaki inanç, düşünce ve iddialarını onun yahudi kökenli oluşuna bağlamaktadır. Yani Proto Aleviliğin, heterodoks İslam olarak, erken Şiilik olarak "yahudi kökenli izlenimi uyandırdığını"söylüyor. Yeterli olmasa da bunda yüksünecek hiçbirşey yok. Kuran'ın içeriği Tevrat'tan geçme İsrailoğullarının öyküleriyle dolu değil mi? Hristiyanlık da, Müslümanlık da kaynağını yahudilikten almıyor mu? Ancak sünni ve şii tarihçilerin, yazarların hala Abdullah İbn Saba'yı, İslamda ilk bölünmeye sebep olan kişi olarak suçlarken, aşağılayıcı bir biçimde 'yahudi dönmesi' oluşuna bağlamalarına ne demeli?

Abdullah İbn Saba'nın Ali'de somutlaşan tanrısal öz inancı, nereden kaynaklanmaktadır? Hangi siyasi amaç için kullandığı ve sonuçları açıktır. İbn Saba'nın, Kurân ayetleriyle propagandasını yapan Ali'nin yakın dostu ve destekleyicisi Abuzer Gaffari'den farklı yöntem uyguladığını ve hitap ettikleri sınıfların da farklı olduğunu görüyoruz.. Gaffari yöneticilere ve varlıklılara sesleniyor; onlara Kurân'daki eşitlik ve kardeşlik ilkelerini anımsatıyor ve varlıklarını Allah yolunda yoksullara dağıtmalarını söylüyordu. İbn Saba ise seslendiği yoksul ve ezilen sınıfların, onlardan merhamet dileyerek yardım almalarını değil, başkaldırıp sahibolduklarını zorla ele geçirerek aralarında paylaşmalarını istiyordu.

Bunu da kafaları almayacak kadar soyut, görünmez tanrının sözleri olarak sunulan Kurân ayetleriyle yapmadı. Zorla ya da cizye (başvergisi)'den kurtulmak için kabul ettikleri İslamlığı tam benimsememiş İranlı, Mısırlı yabancı halklar, zenci ve beyaz köleler, ilkel bedeviler arasında Ali'nin toplumsal düşünce ve görüşlerini yansıtan sözlerini temel alarak vaizlarıyla kışkırtıp isyan ettirdi.

Ali'nin sözleri, öğütleri şiirleri maddi dünyaya dönüktü; Arap ve Arap olmayan halklar, köleler ve azatlılar herkes için eşitlik, paylaşım, sevgi ve mutluluk istiyordu. İbn Saba Ali'nin çok yakınında bulunmuş, gerek savaşlarda (özellikle Hayber kalesini alışın da) ve gerekse elini zülfikara sürmediği 24 yıllık savaşsız dönemde onun olağanüstü güç, yeti, bilgi ve yaratıcılığına tanık olmuştu. Yaşamının İslam öncesi döneminde, Musa'nın mirasının kendisine geçtiğini söyleyecek kadar dindar bir yahudiydi. Belli ki dinlerin hepsini iyi incelemişti. İbn Saba propagandasını yaparken, Sabailiğin devamı olan sonraki Kaysanilik, Albailik, Bayanilik Mansurilik vb. bazı akımlarda da açıkça belli olduğu gibi, ayaklandırdığı aşağı tabakadan sınıfların ve halkların eski dinleri Zerdüşt-Mazdeklik, Manilik, Sabinlik-Hermetizm, eski Mısır ve Yunan inançlarından kalıntılardan ve eski dini Musevilikten aldığı ögeleri Kurân ve Hadis yorumlarıyla İslama karıştırıp, onlara insan biçimli tanrı inancı (*anthropomorphism*) olarak Ali tanrısallığını sunmuştu. Ali öldükten sonra da, onun ölmediğini, göğe çekildiğini ve bir gün geri dönüp dünyayı adaletiyle dolduracağını söylüyordu.

2) Bayaniler

Bunlar, Ali'nin Muhammed Hanefi'den torunu olan Haşim'i imam tanımaktadır. Başlarında Tamim kabilesinden Saman oğlu Bayan vardır. Bayan Ali'nin tanrılığına inanıyordu. Tezini şu terimlerle geliştirdi:

> "Tanrılığın bir bölümü Ali'de yerleşmiş ve onun dünyasal vücuduyla birleşmiştir. Bu tanrısal parçası sayesinde Ali gizli sırları biliyor ve gelecek hakkında yanlışa düşmeden konuşabiliyordu. Sahip olduğu bu tanrısal nur (ışık) parçasıyla kafirlerle savaşıyor ve zaferinden herzaman emin olabiliyordu. Bu sayededir ki, Hayber Kalesi'nin kapısını bir hamlede koparıp atmıştır... Bizzat kendisi, 'Vallahi bu kapıyı koparışım, benim vücudumun ve ruhumun sahip olduğu güçle olmamıştır. Kullandığım güç Rahmanın ve onun meleklerinindir' demişti. Ali'nin bu meleklere özgü gücü, onun vücudunun fitilinde tutuşmuş bir alevdi. Alevin içinde parıldayan ise tanrısal ışıktı, nurdu."

> "Bayan, Ali'nin yeryüzünde zaman zaman ortaya ortaya çıkıp kendisini gösterdiğini söylüyor. Bu olayın Kurân'daki 'Onlar, Tanrının uygun bir buluda bürünüp onun gölgesinde kendilerine gelmesini mi bekliyorlar?' diyen ayetin (*Sure II, Ayet 210*) yorumu olduğunu kabul ediyordu. Bayan'a göre Ali bir bulutla örtünmüş; sesi gökgürültüsü, gülüşü şimşekti. Bu durum, ondaki aynı tanrısal parçanın özel bir biçim altında yeniden ortaya çıkışı, tezahürüdür. Adem'in varlığında, meleklerin tapınmasına layık olan işte bu aynı tanrısal ışık parçasıydı. Üstelik, Bayan'ın ortaya attığı (inançsal) öğretiye göre, tapınılması gerekli olan Tanrı, tamamıyla insan görünümlü ve organları ve vücut hatlarıyla insana benzer. Bu konu hakkında, 'Onun sıfatı dışında herşey mahvolacak' diyen Kurân ayetini (*Sure28, Ayet 88*) hatırlatıyordu. Bayan, davasına destek vermesini rica ederek, İmam Muhammed Bakır'a (676-735) bir yazı göndermekten çekinmedi. Yazı şu mesajı taşıyordu: 'Doğru inancı kucakla ve kurtulmak amacıyla kurtamış olacaksın. Böyle daha da yükselirsin. Zira sen Tanrının bir peygamber seçmekten hoşlandığını (istediğini) bilmiyorsun.' Muhammed Bakır buna olumlu yanıt vermedi. Bayan otoritesini ve kurmuş olduğu inanç öğretisini tanıyanlardan bir birlik oluşturup başkaldırdı. Vali Halid b. Abdullah al Kasri tarafından ölümle cezalandırıldı." (Al Sharistan, *Al-Milal*, s.267-68)

3)Mugiriler ve Mugirilik'teki geniş felsefi açınım

Mugiriler, Mughıra B. Said al-Ijli'nin partizanlarıydı. Mugira, 5.İmam Muhammed Bakır'dan (Ö.735) Mugira, Halid b. Abd al-Kasr'ın azatlı kölesiydi. Bu kişi, imamının (Muhammed Bakır) ortadan yokolmasının arkasından kendisi imamlığı üstlendi. Daha sonra da Peygamberliğini ileri sürdü ve tapınmasını Ali'ye yönelterek, tüm dinsel yasakları ortadan kaldırdı. Mugira kararlı bir antropomorfist, yani insanbiçimci idi.

Mutlak Tanrı ona göre, görülebilir biçimde ve alfabenin harflerine benzer organları olan bir bedene sahiptir. Bu biçim, başında nurdan (ışıktan) bir taç taşıyan ve kalbinde bilgelik kaynağı bulunan ışıktan bir adam biçimiydi. Al Mugira, dünyanın yaratılışını çözecek kadar (işi) ilerletti:

> "Tanrı kendi yüce adını çağırdı (telaffuz etti); bu ad uçan bir kuşa dönüştü ve başına konmak için hemen bir taç biçimi aldı. Mugira'ya göre işte burada, Kuran'daki şu ayetin (Kurân, Sure 57, Ayet 1) anlamı yatmaktadır: '(Evreni) ahenkli olarak yaratmış ve biçim vermiş olan yüce Tanrınızın adını heyecanla kutsayın, övün!' Bundan sonra Tanrı, sağ eli üzerinde yazılı bulduğu inananların işleri üzerine eğilecektir. O, insanların yorumladıkları günahlar hakkında büyük bir öfkeye kapıldı ve bol bol terlemeye koyuldu. Bu tanrısal terden, biri acı sulu, diğeri tatlı sulu iki deniz doğmuştur. Tatlı sudan ışıklar, tuzlu-acı sulardan ise karanlıklar oluştu. Bakışlarını ışıklar denizine daldıran Tanrı, içinde kendi gölgesinin farkına vardı. Güneşi ve ayı yapmak için denizden bu gölgenin cevherini topladı. Sonra bu gölgenin geri kalanını, 'Benden başka bir Tanrı olmamalı. Bir Tanrı varsa o da benim' diye bağırarak ortadan kaldırdı. İşte yaratıklarına biçim vermesi bu ışık denizlerinden sonradır; inananları yaratması da ışık denizinden sonradır. Tanrının bunların içinden yarattığı ilk şey gölgeleriydi. Ve yaratılan ilk gölgeler de Muhammed ile Ali'ninkiydi. Onların ortaya çıkışı, zuhuru bütün insan cinsine öncülük etti. Sonra Tanrı göklere, yeryüzüne ve dağlara imamlık emanetini taşımalarını önerdi. Fakat onlar özellikle Ali İbn Talib'den gelenlerin tümünü reddettiler. Tanrının bu teklifini geri çevirdiler. Sonra aynı öneri insanlara yapıldı. Buna rağmen Ömer b. Khattab Abubekir'e angaje oldu. İkisi de Ali'ye ihanet ettiler..."

Mugira'ya göre Kuran'ın 33, 72. ayetindeki "...İnsan tek başına emaneti taşıma sorumluluğunu yüklendi. Ancak insan hem adaletsiz hem de bilgisizdi" açıklaması bunu gösterir. Yine Mugira'ya göre Kurân'ın aşağıda verilen ayeti (Sure 59, Ayet 16), "Şeytanın insana, 'Tanrıyı yadsı'deyip, onu kandırdığı zaman da, 'senin bu eylemin beni hiç ilgilendirmiyor' diye söylendiği biçimde" hareket eden biri olarak Ömer'i tanımlamaktadır.

Mugira ölünce yandaşları bölündüler. Bir kısmı onun yeniden dönüşünü beklemekte ısrar ettiler. Bazıları ise Muhammed Bakır'dan gelen İmamlara inandılar. Zaten Mugira baştan Muhammet Bakır'ın imamlığını tanımış, sonra bu inancı imamın tanrılığını iddia ettiği bir aşırılığa ulaşmıştı. Bu yüzden İmam Bakır ondan yüz çevirmişti. Al Mugira kendisine inanan yandaşlarına bir yazı bırakmış ve bu yazıda İmamın geri döneceğini söylemiştir. Bu dönüş Cebrail ile Mikail'in eşliğinde, Kabe'nin önünde, İsmail'in anıtı ile bu tapınağın güney köşesinde olacaktır! (Al-Shahristani, *al Milal*, s.294-296)

Şimdi Mugirilik ve Mugira hakkında Farhad Daftary'nin diğer Heresiograflar'dan (Heterodoksie ve Heresie, yani dinsel sapma tarihçileri) derledikleri bilgiler ve yorumları özetleyelim: Muhammed Bakır birçok gulat (aşırı) kuramcıyı yanına çekmiş, Hüseyin çizgisinden ilk İmamdır. Bunlardan al Mugira b. Said, İjli kabilesine mensup bir Arap ya da yabancı azatlı köle (mevla) olarak iki şekilde açıklanmaktadır. Heresiograflar, Mugira'nın yaydığı inanç ve düşünceler üzerinde pek çok ayrıntı vermektedir. Bazı çelişkili bilgilere rağmen onun, Ortadoğunun İslam öncesi inançlarını kendi öğretisi içerisinde birleştirdiği görülür. Bunlar, özellikle Mandean (Saben), Manicheist gnostik etkisinin yansımalarıdır. Gerçekten al Mugira, yaydığı spiritüalizmi ve açıkladığı düalizmi ile ilk Şii Gnostizminin (marifetçilik) yaratılmasını sağlamıştır. Öğretisinin en ayırdedici özelliği tanrı tanımlamasının anthropomorfik (insanbiçimci) oluşudur. Onun, Tanrının başında ışıktan bir taç taşıyan bir adam olduğu betimlemesi, Nur (ışık) Kral olarak gösterilen Mandea (Saben) tanrılık kavramına çok yakından benzerlik göstermektedir. Arab edebiyatında al-Sabi'a (Sabenler) olarak tanınan Mandea'lar, al Mugira zamanında Güney Irak'ta çok sayıda bulunuyorlardı. Pek azı da Güneybatı İran'da yaşamaktaydılar. Mugira'nın bunlarla yakın ilişkileri olduğu anlaşılıyor.

Ayrıca Mugira, Tanrının ışıktan harflerden oluşan organlara sahip olduğu ve bu harfler yaratılış anında konuşan En Büyük Tanrı isminden çekilendüşen harflerdir. Bu düşünce, Grek harfleriyle "en yüce gerçeği (Aletheia)" belirleyen Marcus gnostik öğretisini açıkça anımsatmaktadır. Ayrıca al Mugira, dünyanın ve ilk varlıkların yaratılışı konusunda da aynı derecede sözediyor. Onun kozmogonisi dahi, tıpkı anthropomorphizminde olduğu gibi antik gnostik sistemin etkisini yansıtıyor. Ayrıca Kurân ayetlerinin simgesel mecazi yorumlarından da esinlenmiş olduğu gözüküyor. Ama Mugiri kozmogonisinin esas görünüşü, Manicheizm'in temel inancı ışık ve karanlığın arasındaki ebedi mücadele ile özellik kazanan ve iyilik ve kötülükte simgeleşen gnostik düalizminden alınmıştır.

Al-Mugira, zaman içinde Küfe'de hem Araplar hem de Mevali (yabancı köle ve azatlılar) arasından çok taraftar kazandı. O, yandaşlarını liderlerine ölümüne bağlılık ve müstesna duygularla doldurmuştu. Kendilerine Wusafa, yani Hizmetçiler, hizmet edenler deniliyordu. İnançsal elitizmin kökenini, aşırı Şiiler, yani proto Aleviler arasında doğrusu Mugiriler'de aramak gerekir. Mugirilere, rakiplerine karşı onları daha da düşmanlaştıran seçkinci (elitist) duyguları, inanç militanlığının temelini attırmıştır. Kaynaklar, Mugiriler tarafından terörist yöntemlerin kullanılışına ve Abu Mansur gurubunun daha karakteristik olan mücadele yöntemlerine tanıklık etmektedir. (Farhad Daftary, *The İsma'ilis Their History and Doctrines*, s.72-73, 588-589)

Mugira'nın 737'de vali Halid İbn Abdullah al-Kasr tarafından (bazı yazarlara göre) Bayaniliğin kurucusu Bayan İbn Saman'la aynı günde, yakalanan taraftarlarıyla birlikte yakılarak öldürülmüştür. Mugira'nın ölümünden sonra Mugiriler, Muhammed an-Nafs az-Zakiyya'ya (Saf-Pak Ruh) bağlanmışlardır. (M.Momen, *An Introduction To Shi'i Islam*, Yale University Press-1985, s.52)

4) Mansuriler

Sözkonusu olan, Bayaniler ve Mugirilerle aynı inançları paylaşan Abu Mansur'un partizanlarıdır. Okuma yazmasız olduğu söylenen Abu Mansur başlangıçta Muhammed Bakır'ı İmam tanıyor ve onun çevresinde bulunuyordu. Ancak aşırılığından dolayı İmam ondan desteğini çekti ve çevresinden uzaklaştırdı. Bakır'ın ölümünden sonra, yerine kendisini İmam tayin ettiğini ilan etti. Düşüncelerini de sır olmaktan çıkardı. Küfe'deki güçlü Banu Kinda partisini isyana teşvik etmede başarılı oldu. Sonra peygamberliğini ileri sürerek inancının propagandasını yapmaya başlayınca, Halife Haşim b. Abdülmelik'in valisi Yusuf b. Omar al-Sakafi tarafından çarmıha gerilerek öldürüldü.

Abu Mansur al-Ijli'ye göre, Kurân'ın bir ayetinde (Sure 52, Ayet 44) "Dönen gökyüzünden (düşen) bu parça" diye konuşulan Ali'den başkası değildir. Bunu demekle onun tanrı olduğunu söylüyordu. İmamlığı aldıktan sonra Muhammed Peygamber gibi göğe yükselmiş. Orada Tanrıyla görmüş ve Tanrı başını okşayarak ona, "oğlum yere in ve mesajlarımı orada yay!"demiş. Yere inince Kurân'da denildiği gibi "dönen gökyüzünün parçası" olarak yerdeki görevine dönmüş oluyordu. İnsanın gökten düşen ve tanrıdan bir parça olduğuna inanmaları dolayısıyla Mansuriyya'nın (Mansurilik) diğer adı 'parçacılık' anlamına gelen Kisfıyya'dır. Al-Mansur'un peygamberliğinin varoluşu yeryüzüne inmesiyle hedefine ulaşır. Cennet, Kurân'da konuşulan ve gökten indirilmeye karar verilmiş kişide partiyi kucaklayandan başkası değildir, yani çağın İmamıdır. Aynı şekilde cehennem ise, İmamın rakibi olduğu için, partisine sürekli düşmanlık gösteren kişiydi... Mansuriler böylelikle öbür dünyayı, kıyamet gününü inkar ediyor; cennet ve cehennemi bu dünya deneyimlerinin söylemi içinde yorumluyorlardı. Partisinin adamları, rakiplerini acımasızca (boğarak ve kafalarını odun parçasıyla kırarak) öldürdürürlermiş.

Ayrıca haklarında söylenen bir başka olay da, onları özel mülkiyet tanımadıkları, mallarını ve kazançlarını, (hatta kadınları) aralarında paylaşıp ortaklaşa kullandıklarıdır. Mansuriler, öz adlarıymış gibi dinin yasakları ve zorunluluklarını (koşulları, farz ve sünneti) kaldırmaktan başka amaçları olmayan Hurramitlerdi. Bu kişiler tarafından yayılan tekstlerin bildirdiği, onların Tanrının buyruğunu artık uygulamıyan, daha az (dinsel) zorunluluk ve dinsel yasaya bağlılıktan azade olmaktı. Böyle cennete gidilmez miydi ve bu sayede mükemmele ulaşılmaz mıydı? Belirtmek gerekir ki, Mansur al-Ijli'ye göre, Tanrının ellerinden ilk çıkan yaratıkların Meryem oğlu İsa ile Abu Talip oğlu Ali'dir.

Yukarıda verdiğimiz birkaç Proto Alevi gurupların tanıtımında görüldüğü gibi, İslam öncesi inanç ve felsefe akımlarından alınmış ögeler, Alevilik potasında eritilip kaynağına yabancılaştırılmıştır. Ayrıca bunlarla, Kurân ayetlerinin serbest yorumu (tevil) içinde açıklamasına gidilerek, heterodoks anlamda İslamı zenginleştirmişlerdir...●

KOMÜNİST, ORTAMIN İSTEKLERİNE GÖRE ÇALIŞMA YÜRÜTÜR

Görevimiz kendi isteklerimiz değil, ortamın istekleri doğrultusunda davranmaktadır. Komünistlerin bu şekilde bilinçli müdahaleleri olmazsa, komünist ile bilinçsiz kesim arasında bir fark kalmaz.

YILDIRIM GİRNELİ

Ortama uygun çalışma yürütmek, ortamın istediği çalışmayı yürütmek komünistin en önemli görevlerinden birisidir. Yani kendimize göre değil, ortama göre tutum almamız gerekiyor. Ortam değişmişse hemen yeni durumun gerektirdiği siyasal esnekliği gösterip, duruma uygun bir tarzla yeni bir çalışmaya başlamak gerek.

Marksizme bağlı olan ve sınıflar mücadelesinin de örgütlü mücadele ile verilebileceğine ve ancak bu mücadele ile sermayenin emek üzerindeki egemenliğini kaldırıp, emeğin egemenliğinin kurulabileceğine inanan ve bu uğurda mücadele eden insanları komünist diye tanımlıyorsak; komünistleri de iyi ve kötü komünistler olarak ikiye ayırabiliriz.

Burada kötü komünist kime denir üzerinde değil de kime iyi komünist denir üzerinde durmak istiyoruz. Bugün bu sorunun yanıtına hem ortamın, hem de örgütün ihtiyacı vardır. Soruya vereceğimiz düzgün yanıt örgütün ortamı daha iyi anlamasını ve ortama uygun tutumu almasını da kolaylaştıracaktır. Şöyle bir sıralama yaparsak görevleri belirlemede de kolaylık sağlayacaktır.

1. İdeolojik çalışma

Kendisini komünist olarak tanımlayan herkesin, sömürünün kaldırılma mücadelesinin ve sınıfsız, sömürüsüz bir toplumun kurulabilmesinin çok uzun dönemli, uzun soluklu bir kavga olduğunu da kavraması gerek. Nasıl ki söz konusu toplum biçimi ülkesel değil, ancak dünyasal olarak kurulabilecekse, bu kavga da 3-5 yılın işi değildir. Bir ömüre de sığmayabilir. Bu uzun soluklu kavgada sonuna kadar durabilmek ancak dünyayı ve toplumsal gelişmeleri bilimsel olarak anlamaktan ve bilimsel olarak yorumlamaktan geçer. Burada da en gelişmiş ve bilimselliği kanıtlanmış materyalist bir bilim olan ya da bir başka deyişle bugüne kadar sarfedilen bütün çabalara rağmen bilimsel olmadığı kanıtlanamayan(!), yaşamın her alanında istemeden de olsa kullanılan Marksizm, komünistin bilinçli olarak bilimsel rehberi olmalıdır. Yani kavgada en başta silahımız Marksizm olmalıdır.

Ancak Marksizm de kulaktan duyma bilgilerle ya da "ben bir zamanlar öğrenmiştim, artık ihtiyacım yok" diyerek düzgün öğrenilemez. Marksizm bir bilimse, -ki bütün komünistlerin iddiası budur- o halde Marksizmi bir bilim gibi çalışarak öğrenmek gerekiyor. Kabul etmek gerekir ki, "Marksizmi bir bilim olarak" değerlendirdiğimizde, durağan olmadığını da görürüz. Devamlı yenilikleri, yeni gelişmeleri de içermelidir. O halde bir defa öğrenmekle de olmaz. Yani öğrenme çalışması yaşam boyu olmalıdır.

Burada altı çizilmesi gereken bir nokta da, öğrenme sürecindeki yanlış yöntemdir. Komünistlerin - sadece ülkemizde değil- ezici çoğunluğu Marksizmi ana kaynaklarından yani Marks'tan ve Engels'den değil de asıl olarak onları sözde referans gösteren başka kaynaklardan öğrenmiştir ya da hala öğrenmeye çalışıyordur. Öğrenmedeki yöntemin yanlışlığı buradan başlıyor. Bu iki dev teorisyenin dışında eğer diğer kaynaklar teoriyi düzgün algılasalardı dünyamız yakın geçmişte yaşadıklarımızın pek çoğunu yaşamak zorunda kalmazdı. Bu nedenle teoriyi öğrenmek, hem de başta Marks'ı, onunla birlikte Engels'i çalışmaktan geçer. İyi komünist olabilmek için, hiç bir şey için geç değildir şiarıyla bu çalışmaya diğer görevlerin arasında olmazsa olmaz bir şey diyerek hemen yeniden başlamalıyız. Bu sadece yaşamın değil ortamın da çağırdığı bir görevdir. Bu bilinçle bu göreve sahip çıkalım. İyi komünistliğin birinci göstergesi bu olmalı.

2. Ortamı dikkatli izlemek

Ülke ortamındaki gelişmeleri yakalamak ve ona uygun taktikler geliştirmek iyi komünist olmanın bir diğer göstergesidir. Siyasal gelişmeler ülke ortamındaki değişimlere bağlıdır. Ülke ortamındaki kısa erimli değişimler o ülke için baş çelişkiyi oluşturur. Bu baş çelişki de o ülkedeki ana çelişkiyi çözmede kullanılabilecek bir kaldıraç işlevi görür. Ana çelişkiyi çözmek için o gün ülkede öne çıkan ve tüm toplumu derinden ilgilendiren çelişkinin tespitini doğru yapmak gerekiyor. Örneğin bugün üllkemizde *ana düşman* MGK ve finans-kapital devlettir. Kısa bir süre öncesine kadar da son bir kaç yıldır da ülkede öne çıkan ve tüm toplumu derinden ilgilendiren *baş çelişki* şeriat tehlikesidir demiştik. Şeriatçı partinin devlet eliyle bile olsa kapatılması (ki bizim kastımız, şeriatçı partinin kapatılması için önerdiğimiz güncel taktik, halkın mücadelesi ile bu partinin kapatılmasının ancak baş çelişkinin çözülmesine yarayacağı yönünde idi.) baş çelişkinin de değiştiğine işaret etti. Şeriatçı partinin doğan yeni durumda demokratik söylemler içine gireceğini söylemiştik. Geçen süre bu belirlemenin sadece doğruluğunu güçlendirdi. Ama Refah'ın kapatılması ne ülkedeki şeriatçıları yok etti, ne de şeriat tehlikesini tamamen ortadan kaldırdı. Şeriatçı partinin kapatılması ile baş düşman daha belirgin olarak ülkenin gündemine geldi. Bu da *sivil faşist güçlerdir. Bugün bu tehlike baş tehlike olmuştur.*

İşte ülkemizde ana düşmana yani MGK ve devlete karşı mücadele ederken bugün baş tehlike haline gelen sivil faşist güçlere karşı mücadele gündemin başında olmalıdır.

Bu koşullarda bulunduğumuz her parti biriminde ortam bizden faşistlere karşı örgütlemede yoğun görevler beklemektedir. Bunların yerine getirilmesi için kişisel ihtiyaçlarımızın karşılanması ikinci planda yer almalıdır. Kısacası, genel bir değerlendirmeyle söylersek, komünist *her zaman* ortamı objektif olarak değerlendirmelidir. Komünistin iyisi *ortamı kendine göre değil, ortamın istemlerine göre yorumlayıp, ona uygun güncel taktikler geliştirmelidir.* İyi ile kötüyü ayıran ayraç burasıdır.

3. Görevleri yaşama geçirmek

İyi bir komünist örgütün ihtiyaçlarında o gün öne çıkan ana ihtiyacı gündeminin başına almalı ve bunu yukarıda belirttiğimiz iki ana hedefle de çeliştirmeden yaşama geçirmek için mücadele etmelidir.

Örneğin, bugün ana ihtiyacımız ülke çapında siyaset yapabilmemizde önemli bir araç olacak olan **haftalık siyasi bir yayındır.** Bugün iyi komünistler olmak istiyorsak, örgütsel çalışmalarımızı bu ihtiyacın eksenine oturtmamız gerekiyor. Örgüt gerçeğimiz bu gün bu ihtiyacın çözülmesini istiyor. O halde elbirliğiyle bunu çözmek için çalışmak gerekiyor.

Buraya kadar söylediklerimizi şöyle özetleyebiliriz: İdeolojinin rolünü unutmadan, *ortamın istediği çalışmayı yürüten komünist, bugün iyi komünisttir.* Hepimizin iyi komünistler olmaya ihtiyacı vardır. O halde gerekeni yapalım. O kadar da zor değil. ●

GÜN
DEVLETE VE YARDAKÇILARI
FAŞİSTLERE KARŞI
ORTAK VURMA GÜNÜDÜR
TKP
http://members.aol.com/TKPIS

İnt rn t sayfamızın kullanımının artmasını sağlamak devrimci bir görevdir

Merkez organımız *İşçinin Sesi*'nde son bir kaç yıldır, özellikle de 1996 yılının sonlarına doğru Türkiye Komünist Partisi'nin Web sitelerinde yerini almasından başlayarak, İnternet olanağının kullanımının yararlarını anlatan yazılar çıkıyor. Gerçekten de kullanmaya başladıkça örgütsel alanda ne kadar büyük kazanımlar sağladığımızın daha çok bilincine varıyoruz.

Ama görüyoruz ki, parti içinde ve devrimci hareket içinde İnternet'i kullanma daha o kadar geniş kesimlere yayılmış değil. Bu elbette ki Türkiye'nin genel gelişmişlik düzeyiyle yakından bağlı. Ağırlığıyla üniversite çevrelerinde toplanan bu olanak, hiç kuşku yok ki çok kısa zamanda ülke geneline daha geniş yayılacaktır. Her konuda olduğu gibi, toplumun öncü güçleri, devrimci, komünist güçleri bu olanağı kullanmanın uzmanı olamazlarsa, o günleri karşılayabilmek çok zor olur. Telefon gibi. 20 yıl öncesindeki telefon kullanımı ile bugünkünün karşılaşma götüremeyeceği ve sağladığı yararları saymanın ne kadar abes kaçacağı açıktır. Hatta şimdi artık ev telefonları bir yana, herkesin elinde bir de cep telefonu var!

Kapitalizm sağladığı her "ileri" adımıyla kendi mezarının derinleşmesine yardım ediyor. Kendi kokuşmuş ideolojisini yaymak için geliştirdiği İnternet, ayağına dolanacak saçaklardan biridir. Dünya çapında emek güçlerinin İnternet kullanımı her geçen gün artmaktadır. Marks-Engels-Lenin fotoğraf müzesinden, taze haberlerin yer aldığı geniş bir alan içinde herşeyi bulabilmek mümkün.

Sitemizle ilk hedefimiz, parti üyelerinin ve sempatizanlarının merkez organımız *İşçinin Sesi* ve *İşçinin Sesi Yayınları*'na güvenlikli yoldan çabuk ulaşılmasını sağlamak. İkinci hedefimiz de, ülke içi ve uluslararası komünist partileri ve örgütleri arasında iletişim ağının hızlı ve güvenlikli yoldan sağlanmasıdır. Gururla söylediğimiz gibi, Türkiyeli devrimci hareketlerden DHKP ve MLKP ile düzenli haber akışımı sağlanmakta, sitemizden ilgili yerlere bağlanan direkt hatlar bulunmaktadır.

Tüm devrimci örgütler, basın, hatta kişiler arasında görüş alışverişine açık olan sitemizde İngilizce ve Türkçe yazılar yer almaktadır. Bu alışverişin daha genelleştiği, 'İnternet' kütüphanesinin oluştuğu bir site Türkiye devrimci halklarının devrim kavgasına kuşkusuz ki yardımcı olacaktır. O yüzden bu oluşumu geliştirmek için örgüt birimleri olarak elimizden gelen desteği gerçekleştirelim. *Kampanya* çalışması şeklinde çalışmak, örgüt çalışmasının bir parçası olarak değerlendirilmelidir.

Bunun için en başta tüm üyelerin ve sempatizanların İnternet adresimizi sağladığından emin olalım ve bölgemizde bu olanağı kullanabileceğimiz yerlerin araştırmasını düzgün yapalım. Bir araştırma sonucunda tahmin etmediğimiz yerlerin İnternet olanağına sahip olduğunu göreceğiz.

Devrimci örgütlerle yaptığımız görüşmelerde mutlaka web sitemizin adreslerine sahip olup olmadıkları kontrol edilmeli, yoksa verilmeli. Eğer bu olanağı henüz kullanmayan bir örgütle yaptığımız bir görüşme ise, amacımız anlatılıp, Türkiye halkına hizmet edecek olan bu kütüphanenin oluşması için katkı istenmelidir.

Partimizin çıkardığı İngilizce ve Türkçe broşürün çoğaltılıp Türkiye sokaklarında dağıtılması, örgüt birimleri arasında yapılacak bir eylem biçimi olabilir Bugünün *baş çelişkisi* etrafında yapacağımız eylemlerde -kuşlama, pullama gibi- sloganlarımızın altına koyacağımız imzamızın yanına web sitemizin adresinin eklenmesi yine bu amaca hizmet eder.

Bilgisayar dergilerinde, "İnternet rehberinde" web site ilanımızın çıkabilmesi bir demokrasi savaşımıdır. Bunu zorlayalım. Çıktığı takdirde bu konuyla ilgili olan geniş bir kesime ulaşacağımız açıktır. Yine toplayabildiğimiz e-mail adreslerine -bölgeler temelinde- web sitemizi tanıtıcı ilan gönderilebilir.

Eminiz ki, örgüt birimlerinin bu konu üzerinde yapacakları toplantılar sonucunda, somut koşullara uygun olarak çok güzel öneriler çıkacaktır. Web sitemizi yaygınlaştırma kampanyası çalışmasının örgütsel çalışmaların içine oturması örgütü geneliyle ilerletecektir.

Haydi yoldaşlar, TKP'nin web sitesinin kullanımını arttıralım! ●

TKP TARİHİNDEN SAYFALAR

- IV -

"BÜTÜN DÜNYA AMELELERİ BİRLEŞİNİZ"

NAZIM ÇELİK

Bu sayımızda da, parti çalışmasının bir kısmını yansıtan bildiri ve o dönemin yayın organlarında yayınlanan yazılardan örnekler sunmaya devam ediyoruz. Yazıların daha iyi anlaşılması için bazı sözcüklerin bugünkü dilde karşılıklarını parantez içinde biz ekledik.

Aşağıdaki belge (duyuru), 1931'de TKP Merkez Komitesi tarafından 1 Mayıs ve seçimler için kaleme alınmıştır. Bildiride, birkaç noktaya dikkat çekmek gerekiyor. Birincisi, o sırada tutuklu bulunan bazı partililerin seçim için aday gösterilmesi ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı ile Laz İsmail'in (İsmail Bilen) adlarının bu aday listesinde birlikte yer almasıdır. İkinci nokta, o zamanki CHP yönetimine faşist diktatörlük denilmesidir. Üçüncü nokta, Türkiye Sovyet hükümetinin devrimsiz, seçimle kurulacağı şeklinde sağ bir anlayışın varlığıdır.

"Bütün dünya ameleleri birleşiniz!

"İnkilap ve 1 Mayıs Beyannamesi

"Türkiye'nin amele, köylü ve fakir halkına!

"Yoldaşlar,

"Maskesi düşen meclis üyeleri yeni intihabata (seçimlere) karar verdiler. Bu suretle Türk burjuvazisi muzdarip (çileli) halkın dertlerine çare bulunacağı ümidini uyandırarak, genişleyip derinleşen, yer yer kanlı çarpışmalar haline gelen memnuniyetsizliği hafifleterek, tehlikeyi savmak ve diğer taraftan burjuvazinin gayrı-memnun tabakalarından bir kısmını Halk Fırkası'nın (CHP'nin) etrafına toplayarak, mevkii kuvvetlendirmek ve açık burjuva diktatörlüğüne geçmek istiyor.

"İntihabat ve bu seneki 1 Mayıs, sermayedar cihan buhranının yeni ülkelere yayıldığı bir zamana tesadüf ediyor. Memlekette işsizler 30 milyonu geçiyor. Cihan emekçilerinin ızdırap ve sefaleti tarihin kaydetmediği seviyeye ulaştı. Sermayedar devletler silahlanmakta, harp hazırlığında birbirleriyle rekabet ediyorlar. Yeni bir cihan harbi, amalenin vatanı Rusya'ya karşı emperyalist harp, her zamandan ziyade yakınlaşmıştır. Avrupa, Amerika ve Asya'da amele sınıfı ve emekçi halk, kızıl inkilap bayrakları altında, soyguncuların karşı kurtuluş mücadelelerine girişmiş bulunuyorlar.

"Diğer taraftan ise Sovyet Rusya dev adımlarla ilerliyor, sanayi ve ziraatını harikulade bir süratle inkişaf (geliştirmek) ettiriyor. Sosyalizm orada artık bir hakikat olmuştur. Yalnız orada işsizlik görülmüyor. Yalnız Rusya cihanı tehdit eden harbe karşı mücadele ediyor, cihan sulhü için uğraşıyor.

"Türkiye'de iktisadi buhran bütün ağırlığı ile emekçileri ezmektedir. Amele, köylü ve fakir halkın ızdırap ve yoksulluğu tüyler ürpertici dereceleri buldu. Yüzbinlerce emekçi açlığın pençesinde can çekişiyor. Gündelikler durmadan indiriliyor, iş saatleri uzatılıyor. İşsizlik onbinlerce aileyi tehdit eden afet oldu. Emekçi halkın maruz bulunduğu tazyik (baskı) ve tehdiş uzak istihbarat (gericilik) devirlerini unutturdu. İnkilapçı (devrimci) amele ve taşkilatlar en zalimane takibata maruzdur. Amele ve fakir halk için çalışanlar kana boğuluyor, zindanlarda çürütülüyor.

"Yoldaşlar,

"Türk burjuvazisisi, Halk Fırkası'nın tayin edeceği yeni mebusları (milletvekilleri) vasıtasıyla, amele, köylü ve fakir halka karşı tekmil (bütün) cephelerde umumi hücuma geçmek üzeredir. Yeni vergi yükleri, yevmiyelerin indirilmesi, sefalet ve yoksulluğun çoğalması, yeniden bir çok haklardan mahrumiyet, en sedit (sert, vahşi) bir tazyik ve tethiş, faşist methodların felaket keskinleştirilmesi, çıplak burjuva diktatörlüğü ve emperyalistlere uşaklık yeni intihabatın neticeleri olacaktır. 'Cumhuriyeti koruma' perdesi altında özellikle çalışan halka ve inkilapçılara karşı tevcih edişelecek (yöneltilecek) olan ve Takrir-i Sükun devrine rahmet okutacak yeni bir kanlı tethiş ve istibdat devri başlamak üzeredir. Bu mürteci (gerici) faşist diktatora, milli istiklale (bağımsızlığa) hiyanet yolundaki eseri tamamlayarak, memleketin emekçi halkını yakın olan harpte, emperyalistler hesabına kan dökmeye icbar (mecbur) edecektir.

"Yoldaşlar,

"Bütün bunlardan halk Fırkası mes'uldür. O, memleketi buhrandan, emekçi halkı açlıktan ve ızdıraptan kurtaramaz. Amele, köylü ve fakir halkı yalnız amele sınıfı, komünist fırkası ve onun rehberliği altında tahakkuk edecek (gerçekleşecek) amele-köylü hükümeti kurtaracaktır.

"Yoldaşlar,

"Reylerinizi size ekmek yerine kurşun yağdıran Halk Fırkası'nın namzetlerine (adaylarına) değil, sizin için işkence gören, zindanlara atılan kendi mümessillerinize veriniz ve verdiriniz. Toplu kitleler halinde reylerinizi komünist mahkumlardan Doktor Hikmet, türün amelesi Troçki Mehmet, Kavalalı Abbas, demirci Laz İsmail, Mehmet Emin, Hüsamettin, Sabık Tıbbiye talebesinden Hasan Ali, Cazim, tayyareci Cemal Hasan, Reşat Fuat ve Niko yoldaşlara veriniz. Halk Fırkası tek bir amele, köylü ve fakir reyi alamamalıdır.

"Yoldaşlar,

"Önümüzdeki 1 Mayıs günü büyük kitleler halinde fabrikalarda, sokak ve meydanlarda, ev ve kırlarda içtima ve nümayişler (toplantı ve gösteriler) yaparak faşist diktatorasını 'Cumhuriyeti koruma' kanunu protesto ediniz ve şunları isteyiz:

"1. Gündeliklerin yükseltilmesi, işgününün kısaltılması,

"2. İşsizlere iş ve devlet yardımı,

"3. Sekiz saatlik iş kanunu,

"4. Emekçilere müstakil teşkilat (bağımsız örgüt), içtima (toplantı), neşriyat (yayın) serbestisi ve mevkuf (tutuklu) komünistlerin tahliyesi,

> *Bu dönemdeki belgelere baktığımızda, daha özgürce, kısıtlamasız bir komünist propaganda ve örgütlenme çalışmaları yapıldığını görüyoruz. Bu da asıl olarak Rusya'da gerçekleşen devrimin sonucu dünya çapında komünist ideolojinin güçlenmesinden kaynaklanıyor. Ayrıca, Türkiye'de gerçekleştirilen burjuva devriminin yeni olması, toplumda henüz kök salmamış olması da bir diğer faktördür. Bu nedenle burjuvazi daha uzlaşmacı bir strateji uygulamıştır.*

"5. Topraksız köylüye bedava toprak,

"6. Meclise hakiki amele mümessili (temsilcisi) mebusların girmesi,

"7. Fakir halkın devlete, emperyalist müesseseler ve tefecilere olan borçlarının ve Düyunu Umumiye'nin ilgası (kaldırılması), vergilerin zenginlere tahmili (yüklenmesi),

"8. Emekçilerin menfaatlerine yegane uygun olan Sovyet Rusyası ile iktisadi, siyasi geniş bir teşriki mesai (işbirliği) ve şümüllü ittifak (geniş kapsamlı bağlaşıklık),

"Yaşasın yegane inkilapçı fırka Türkiye Komünist Fırkası ve cihan inkilabının Erkanı harbiyesi (Genel Kurmayı) Komünist Beynelmileli (Komünist Enternasyonali)!

"Kahrolsun 'Cumhuriyeti Koruma' kanunu perdesi altında yalnız emekçilere karşı kullanılacak faşist diktatora!

"Yaşasın Türkiye Amele-Köylü Sovyet Hükümeti ve emekçilerin mümessili komünist mebuslar!

"Yaşasın cihan amelesinin mücadele günü 1 Mayıs!

"Kahrolsun emperyalizm ve amele, köylü ve fakir halkı onların hesabına harbe sokacak Halk Fırkası!

"Türkiye Komünist Fırkası Merkez Komitesi

"Yoldaş,
"Okuduktan sonra yırtma, atma! Senin gibi bir amele ve emekçiye ver!

Bu bildiri ve o dönemdeki diğer parti çalışmalarına baktığımızda, daha özgürce, kısıtlanmasız bir komünist propaganda ve örgütlenme çalışmaları yapıldığını görüyoruz. Bu da asıl olarak dünya çapında o dönemde komünistlerin güçlü olmasından kaynaklanıyor. Toplumun geniş bölümününün Rusya'da gerçekleştirilen devrime sıcak bakması, desteklemesi ülkedeki komünist örgütlenmelere de yansıyordu. Ayrıca, Türkiye'de gerçekleştirilen burjuva devriminin yeni olması, toplumda henüz kök salmamış olması da bir diğer faktördür. Bu nedenle burjuvazi daha uzlaşmacı bir strateji uygulamıştır.

Aşağıda sunduğumuz bir diğer belge, komünistlerin fabrikalardaki örgütlenme çalışmalarını göstermektedir. Aşağıdaki yazı TKP İstanbul İl Komitesinin haftalık çıkan yayını *Kızıl İstanbul*'un 17.7.1930 sayısında çıkmıştır.

"Fabrika hücrelerimiz nasıl çalışmaladır?

"TKP işçi sınıfının fırkasıdır ve işçi sınıfının iktisadi, siyasi kurtuluşunun teminine çalışır. O itibarla komünist fırkasının bütün kolları işçilerin en kuvvetli ve toplu olarak bulunduğu yerlerde, yani fabrikalarda demektedir. Fırkanın fabrikalardaki teşkilatı fabrika hücreleridir. Fırka, bu hücreleri vasıtasıyla amele sınıfının her günkü istekleri ve dertleriyle alakadar olur ve bu istekler etrafındaki mücadeleyi, hakiki gaye ile birleştirerek idare eder. Komünist fırkası hücrelerindeki işçiler en şuurlu amelelerdir ve hücreler de fırkanın en küçük bir birliği, fakat temelidir.

"Bu fabrika hücrelerinin o fabrikadaki işçi hareketlerinin başına geçmesi ve işçinin hakiki düşmanı patronun ve burjuvaziye karşı teşkilatlı şekilde mücadeleye geçmesi lüzumunu takdir için onları uyandırmak, şuurlandırmakla vazifelendirir. Fabrika hücresinin fabrikadaki işçi hareketinde rehberliğini temin edebilmesi için ona liyakat kazanması icabeder. Bu da ancak hücrenin o fabrika amelesinin günlük meselelerine inkilapçı bir teşhis koyarak, onlara doğru yolu göstermesiyle olur. Bu meyanda fırkamızın programında tesbit edilen şiarlar etrafında hareket ve bunları işçilere tanıtmak hücre için çok lüzumlu ve faydalı birşeydir. İşte bütün bunlar amelenin şuurlanması ve inkilabı harekete geçmesi için hazırlanması itibarıyla amele sınıfının kurtuluşu uğrunda atılan adımların en ehemmiyetlilerindendir.

"Fabrika hücreleri muhtelif meselelerde düşündüklerini ve neler yapmak istediklerini ameleye, onları zaman zaman ve kısım kısım içtimalara davet ederek işçinin mühim ve hayati meselelerini mevzuu bahsederek bildirmelidirler. Bundan başka, hücre muntazaman çıkaracağı bir gazeteyle fabrika dahilindeki bütün şuurlu ve inkilabı hareketin merkezi halini almalı ve vakit vakit de muhtelif vesilerle fabrika dahilinde beyanamecikler dağıtılmalı ve mücadele nümayişleri tertip etmelidir. Bütün bunlar fırka hücresinin genişlemesine ve kuvvetlenmesine mucip olurlar. Hücrenin etrafındaki şuurlu ameleyi kazanmak, saflarında teşkilatlandırması ve kitleyi bugün serbest meslek birlikleri teşkili, Kemalist diktatörlüğü tarafından men edildiğinden, hakiki inkilapçı kızıl meslek birliklerine temel olabilecek şekilde fabrika komiteleri etrafında toplanması ve bütün iktisadi mücadelenin başına geçmesi lazımdır. İşte bütün bunları yapan bir hücre, sınıfının menfaatinin müdafaası için en emin ve doğru yolda ilerliyor demektir. Bütün hücrelerimiz mesaisini bu noktalarda toplamalıdır.

"Komünist Enternasyonal 1 Ağustos 1930'u yaklaşan savaş tehlikesine ve bunun sebebi olan emperyalistlere karşı mücadele günü olarak ilan ediyor. Bu nedenle aynı tarihli *Kızıl İstanbul*'da komünistlere ve işçilere şöyle bir çağrı yayınlanmıştır:

"Yoldaş,

"1 Ağustos mücadele gününde üzerine düşen sınıf vazifeni unutma! Amele arkadaşlarını ikaz et!

"*Kızıl İstanbul*, seni düşünen, senin gazetendir. Onu dikkatle oku, okumak bilen arkadaşlarına okut, bilmeyenlere anlat!"

1930 yılında yayınlanan bu yazı, o dönemde olduğu kadar bugün de önemlidir. Sınıfın içinde, fabrikalarda komünist örgütlenmenin önemi üzerinde durmakta, bu çalışmanın nasıl yapılacağı hakkında çok doğru yanaşımlar getirmekte, yol göstermektedir. Gerçekten de, ancak fabrika hücreleri, semt hücreleri böyle çalışan partimiz vurucu bir silah olur. ●

SAVAŞAN KADINLARIMIZ TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI TARİHİNİN GURURUDURLAR

Türkiye toprakları Türkiyeli kadın emekçilerin şanlı direnişine şahit olmaktadır. Kadın emekçilerimizin bu mücadelesi, sömürüye ve baskıya karşıya çıkan tüm kesimlere örnek teşkil etmektedir.

EKİN TÜRKÜ

Kadın sorunu, ilk sınıflı topluma geçişle birlikte ortaya çıkmış, günümüze değin farklı biçimlerde ancak özünde aynı olarak süregelmiştir.

Kadını bulunduğu yerden alıp erkekten daha aşağı bir yere koyan, babalık hukukunun egemen olduğu aile kurumu olmuştur. Analık hukukunun yıkılışı, kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi olmuştur. (F. Engels, *Ailenin Özel Mülkiyeti ve Devletin Kökeni*.)

İşbölümü ve artık ürünün ortaya çıkmasıyla varlığını bulan özel mülkiyet sonucu gelişen ataerkil aile, kadınların kendi yaşamları, gelecekleri, hatta bedenleri üzerindeki denetimlerini yitirmesine neden olmuştur.

Elbette ki, kapitalist sistem içerisinde kadın sorunu temel sorun değildir. Temel sorun emek-sermaye ilişkisinde yatmaktadır. Ancak söz konusu kadınlar olduğunda, iki katlı sömürünün olduğu en azından sözel düzeyde artık burjuvazinin birçok kesimleri tarafından da kabul edilmektedir. Kabul edilmeyen, üstü örtülmeye çalışılan ise içeriğidir: Kadın toplumda, proletarya, evinde de erkeğin yanında proletaryadır. Ve en önemlisi kadınlar kavgadadır. Hem de bizim gibi sömürünün, baskının yoğun olduğu, açık olduğu ülkelerde kadınlarımız barikatlarda, meydanlarda hakkı için mücadele eden emekçilerin arasındadır. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, bu olguyu gözlerden saklayamadı, saklayamaz.

Kadınların toplumdaki yeri, yaşadıkları ülkelerin gelişme düzeyi, kapitalist düzende bağlı bulundukları toplumsal sınıf ve toplumun kültür değerleri tarafından belirlenmektedir. Düzeyleri kapitalist gelişmişlik düzeylerine göre değişiyor olsa da kadının iktisadi baskı altında bulunuyor olması gerçeği, kadın erkek eşitsizliği, kadın sömürüsü yerinde durmaktadır.

Biliyoruz ki, kadının gerçek anlamda kurtuluşu, kadının yeniden toplumsal üretime dönmesiyle, ailenin toplumun iktisadi birimi olarak ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşecektir. Ülkemizde bunun gerçekleştirilmesinin tek yolu da, **sosyalizme açılan İleri Demokratik Halk Devrimi'dir.** Devrimi yapacak olan yalnız kadınlar ya da yalnız erkekler değil, bütün olarak işçi sınıfı ve emekçilerdir.

İşte bu bilinçle, devrimci durum koşullarının hakim olduğu ülkemizde yaşayan kadınlar, düşmanın en kuralsız, en bağnazca yürüttüğü "sömürüyü katmerleştirme" kavgasında meydanlarda yerini alıyor. Kadınlarımız biliyor ki, savaşan kadınlar geleceğin kurucularındandır.

Sokaklarda, okullarda coplanan, kafası gözü yarılan kadınlarımız, evlatlarının mücadelesine sahip çıkan analarımız, biliyoruz ki güzel günler bu başı dik mücadelemizin sonunda gelecektir. Kadınlarımızın şanlı mücadelesi Türkiye işçi sınıfı tarihinin bir parçasıdır.

Özgür yarınlar bizimdir. ●

Ezilen, sömürülen kadın emekçilerin tek adresi vardır:

KURTULUŞUN TEK YOLU BUGÜN KOMÜNİST SAFLARDA AKTİF SAVAŞIMA KATILMAKTAN GEÇİYOR

Bu savaşıma katılırken amacımız, kadının kurtuluşu için savaşan bir "komünist" değil, komünizm için savaşan bir kadın olmaktır. Burada partili olarak savaşmaktan söz ediyoruz. Parti dışında yürüyen savaşım eksiktir, yarımdır.

ZEHRA YETER

Bildiğimiz gibi sınıfların belirmesi, özel mülkiyetin ve devletin ortaya çıkmasıyla kadınların ezilmeleri, horlanmaları, sömürülmeleri de "alın yazısı" oldu. Ama yok, bu "alın yazısı"nı, tüm sömürünün ortadan kaldırılması için ettiğimiz anla beraber kaldıracağız. İşte asıl önemli konu buradadır: Türkiye emekçi kadınları bunun için örgütleniyor, mücadeleye katılıyor.

Dünyada günümüze kadar çeşit çeşit düzenler geldi, geçti, kadının ezilmesi değişmedi. İşçi emekçi kadınlar sınıf sömürüsü yanında bir de kadın oldukları için sömürülüyor.

Bu, bugün Türkiye'de de geçerliliğini koruyor. Kadın toplumun her alanında "ikinci sınıf" vatandaştır, işinde, evinde, okulunda, yasalar karşısında her zaman eşitsizlikle, haksızlıkla karşı karşıyadır. Hatta biraz daha ileri giderek söylersek, devrimci örgütlerde bile durum pek farklı değildir. Çeşitli yönetim katlarında kadınların oranı bunu gösterir. Ne denli ilerici-devrimci olsak, bin yılların geliştirdiği erkek şöven tutumları değiştirmek, yok etmek kolay olmuyor.

Oysa kadın toplumun yarısıdır. Kadının katılmadığı mücadele eksik bir mücadeledir. Kadın sorunu yalnızca kadınların sorunu değildir. Bu sorunun bir yarısı kadın, öteki yarısı erkektir. Karşısıyla derinden eşit bir yaşantı kuramayan bir erkek devrimci bu eşitliği topluma nasıl verebilir?

Bugünkü toplumsal yapının sınırlamaları içerisinde kurtuluşun tek yolu, bugün komünist saflarda aktif savaşıma katılmaktan geçmektedir. Ve bu savaşıma katılırken amacımız, kadının kurtuluşu için savaşan bir "komünist" değil, komünizm için savaşan bir kadın olmaktır. Burada partili olarak savaşmaktan söz ediyoruz. Parti dışında yürüyen savaşım eksiktir, yarımdır.

Tüm dünya pratiği gösteriyor ki, kapitalizm koşullarında hiçbir burjuva reformu kadının kurtuluşuna, devrimci savaşıma katılım kadar büyük bir katkı yapmamıştır. İran'da daha kadın haklarına ilişkin en ilkel burjuva reformlar bile ortada yokken, devrimci savaşım kara çarşaflı emekçi kadın yığınlarını, sokak savaşlarına çekti. Elde silah savaştılar. Oportünizm yüzünden bu savaşların ürünü boşa gitti. Sonunda ne olursa olsun, şu gerçeği değiştiremez: İran'da da kadınlara en ileri hakları tanıyan *devrimci savaşım* olmuştur.

Türkiye örneği ortadadır. Bugün ülkede gerici sınıflar ne yasası geçirirse geçirsinler, ne yaparlarsa yapsınlar, Türkiye'deki

işçi-emekçi kadını, devrimci savaşların öncesindeki eski duruma itemezler. Türkiye'de işçi-emekçi kadınlar da devrimci savaş okulundan geçtiler, gördüler, yaşadılar, geçiyorlar, yaşıyorlar. Siyasete katıldılar, bu savaşlarda, burjruvazinin böbürlendiği her türlü Atatürk reformundan daha çok hak kazandılar.

Kapitalizmde aile toplumun temel birimidir. Toplumdaki sorunlar bütün şiddetiyle bu birimde yansımaya başladı mı, bir kez evle toplum arasında çekilen duvarda gedik açıldı mı, bir kez kadın harekete geçti mi, artık o düzenin temelleri tehlikededir. Bugün Türkiye'de gerici sınıfların iktidarı çocukların ekmeğini çalıyor. Emekçinin damını başına yıkıyor. Devrim savaşçılarını, aydınları, ilerici yazarları hapsediyor, kurşunluyor, işkenceden geçiriyor.

Burjuvazi böyle yaparak, tarihin yok olmaya mahkum ettiği sınıflardan beklenen davranışı gösteriyor. Bizler de geleceğin sahipleri olarak bu sınıfı yok etmeye hazırlanmalıyız. Devrimci, ilerici, demokrat kadınlar olarak birleşmeli ve mücadelede gün geçirmeden yerimizi almalıyız.

Devrim savaşımında, güzel, onurlu gelecek yaratmak için çocuğu ile, işi ile, emeği ile kavgada olan, zindanlarda sır vermeyen devrimci kadınlar, komünist kadınlar Türkiye toplumunun garantisidir. Türkiye işçi sınıfının onurlu parçasıdırlar.

Haydi savaşan kadınlarımıza destek vermeye! Yaşasın partimizin saflarında birleşerek geleceğe yürüyen kavgamız! Gelecek bizimledir. ●

Halkın acil ve yakıcı sorunlarını çözebilmek amacına uygun gerekli bir mekanizma olan Halk Meclislerinin tarihteki yeri

Halkın Gücü: Halk Meclisleri -XIII

M. KIZILTEPE

Cronstadt örneğinin gösterdiği gibi, ikili erkin fazla uzun sürmesi olanaksızdı: İkili otoriteden - ki biri devleti ve dolayısıyla baskı mekanizmasını elde iyi tutuyor olmasına güveniyordu, öteki ise doğrudan halk yığınlarının açık desteğinden ve kararlılığından gücünü alıyordu- biri mutlaka diğeriyle bir daha hiç paylaşmamak üzere tek başına ele geçirmeye hazırlanıyordu. Erki paylaşmalarının olanaksızlığı, sınıfsal çıkarları uzlaşmaz olan sınıfların erkini temsil etmelerinden kaynaklanıyordu.

Önceden de belirttiğimiz gibi 2 Mayıs'ta Sovyet Yürütme Kurulu'nun aldığı kararla yeni hükümete sovyet temsilcisi bakanların katılmasıyla birlikte ülkede sürmekte olan ikili erk savaşımı yeni bir boyuta yükselmiş oluyordu. Burada izlenecek olan siyaset aslında sapla samanı ayıracaktı. Şöyle ki, ülkede mantar gibi biten işçi-asker-köylü sovyetlerini geçici hükümetin kuyruğuna takmak isteyen yalnızca burjuvazinin has temsilcileri değildi, onun sovyetlerin içindeki beşinci kolu da, görünüşte farklı olmasına rağmen, özünde aynı yönde bir siyaset gütmeye çalışıyordu.

Bu durumun uzun sürmeyeceği açıktı. İkili erk olsa olsa bir dönem için söz konusu olabilirdi, ta ki uzlaşmaz çelişkileri olan iki sınıftan birinin temsilcisinin erke tümüyle ağırlığını koyup ötekini tamamen ekarte edene kadar...

Aynı süreç, Şubat 1917 Devrimi'ni hemen izleyen dönem için Rusya'da da işliyordu. Yayından bir kez fırlamış olan devrim dalgası ya burjuvazi ve onun her boy ve soydan temsilcilerinin gayretleriyle kayalara çarptırılıp sonunda bir burjuva parlementer rejimde noktalanacaktı ya da ikili erk savaşında sonuna kadar işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek çıkarlarını sonuna kadar savunan devrimci siyasetler ikinci ve sonul bir dalaşmanın sonunda halk iktidarını kurup burjuvazinin tüm emellerini kursağında bırakacaktı.

Rusya'da Şubat 1917 Devrimi'yle birlikte ortaya çıkan durum gerçekten çok ilginçtir: Dünyanın yaklaşık dörtte birini kaplayan bir ülkede zaten başka şekilde de olamazdı! Radyo, televizyon, faks gibi çağdaş iletişim araçlarının henüz ortaya çıkmadığı bir dönemde ve de böylesi geniş bir ülkede bir uçta patlak veren bir olay öbür uca ulaşana kadar aradan günler bazen haftalar geçiyor ve de eşgüdümlü hareket son derece zorlaşıyordu. Çoğu kez de olan biten ya abartılmış ya da çarpıtılmış olarak duyulduğundan kaş yapayım derken göz çıkarma olaylarına çok rastlanıyordu. Gerçekten de Şubat Devrimi'nin tüm ülkeye yayılması oldukça ilginç bir gelişim eğrisi izledi: Birçok bölgede Çarlık Dönemi'nden kalma idari mekanizma alaşağı edilir edilmez, eski düzenin temsilcileri tüm siyasal haklarından mahrum edildikleri gibi çoğu ya hapsediliyor ya da idam ediliyordu. Büyük kentlerdeki sovyetler ve de geçici hükümet bu kaosun giderilmesi için çeşitli yollar aradılar, ancak yaşanmakta olan tarihsel dönemin ve durumun da kendine özgü bir mantığı vardı ve işleyen de oydu. Yine de büyük bir kentte güçlü bir işçi-asker sovyetinin varlığı, çevre ilçeleri ve köyleri doğrudan etkiliyor, gerçek bir çekim merkezi oluşturuyordu. Kentin yaşamını etkileme dereceleri de doğal olarak küçük bir yerleşim bölgesinde kurulan halk meclisinkinden çok daha fazlaydı.

Haziran ayında toplanan I.Tüm-Rusya Sovyetleri kongresi, ülke çapında yayılmakta olan

İKİLİ ERKİN ERİMESİ, MECLİSLERİN GÜCÜNÜN ARTMASI

sovyetlerin temel görevini ekonomik haklar için savaşımı örgütlemek ve yönetmek şeklinde belirtiyordu. Bu alanda yaptıkları en başarılı çalışmalardan biri de sendikal savaşımda olsun, hukuksal alanda patronlarla boğuşmak olsun, her alanda giderek daha da uzmanlaşmaları ve bu savaşımı her cephede yürütebilecek kadroları işçi sınıfının bağrından çıkarabilmeleriydi.

Gerçekten sovyetlerin, işçi sınıfının ekonomik alandaki savaşımını yürütmede elde ettiği en önemli başarılardan biri de kuşkusuz sekiz saatlik işgünü için verilen mücadeledir. Aynı konuda 1905 Devrimi'nde Petersburg Sovyeti'nin sürdürdüğü savaşım devrimin yenilgiye uğramasıyla birlikte sonuçsuz olarak kalmıştı. Ancak bu kez patronlar daha Mart ayının başlarında, Sovyetlerin yürüttüğü başarılı politika sayesinde sendikalarla masaya oturup sekiz saatlik işgününü yasa gibi kabul etttiğini bildiren belgeyi imzalamak zorunda kalmıştı. Buna yanaşmayan patronların fabrikalarına yerel halk meclisi bir teftiş kurulu yolluyor, çalışma saatlerini sekiz saatlik işgünü temelinde yeniden düzenliyor ve işçiler de buna göre çalışıyorlardı. Kısacası, patronun değil, halk meclisinin söylediği oluyordu.

Şubat ayında patlayan devrim dalgası ülkenin dörtbir yanına yayıldıkça Sovyetlerin de her yerde boyvermesi, giderek daha geniş halk yığınlarının bu yeni tipten erkin çevresinde daha da sıkı örgütlenmesi hızla artıyordu. Bir yandan burjuvazinin sinsice sovyetleri kendi emellerine alet etmek amacıyla birlikte hükümet etmeye çalışması, öte yandan sovyetlerin içinde oportünist siyasetlerin varlığı ve tabii bir yere kadar da deneyim yetersizliği bu yapının giderek daha karmaşık sorunlarla boğuşmasını da gündeme getiriyordu. Kısacası, sovyetler devlet içinde devlet olma durumuyla karşı karşıyaydılar: Önceleri siyasal yaşamı denetlemek ve işçi sınıfı, emekçi halkın çıkarları doğrultusunda düzenlemek olan görev alanları giderek genişliyor ve onları idari örgüt şekline dönüşmeleri tehlikesini doğuruyordu.

Burada tehlike sözcüğünü şu anlamda kullanıyoruz: Henüz ikili erk devam etttiğinden burjuvazinin devletinin çarkları da dönüyor ve kimi durumlarda halkın öz meclisleri onun işlerini yapma gibi bir tehlikeyle karşılaşıyordu. Dolayısıyla son derece dikkatli ve uyanık, kimin kimden yararlanacağını çok iyi bilmek gerekiyordu.

Lenin, sovyetleri "halk iktidarının çekirdek organları" şeklinde tanımlar. Bu söz son derece anlamlıdır, zira sovyetler asıl işlevlerini yerine getirmek amacıyla kullanıldıklarında işçi sınıfı ve emekçi halkın canalıcı sorunlarını çözümlemek için bulunmaz bir güce sahiptirler. Gerçekten de hem üç yıldır süren dünya savaşının hem de Şubat ayında patlayan devrimin yarattığı ülke çapındaki ekonomik-siyasal krizin faturası son derece yüksekti. Toplumun en dar gelirli kesimlerini oluşturan emekçi halk, açlık tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu açlık tehlikesiyle savaşımda yerel halk meclislerinin yaşamsal önemde rol oynadığını görüyoruz. Her kentte ya da bölgede meclisler kendi insiyatiflerinin temelinde kıtlık sorununu çözmek üzere girişimlerde bulundular. Örneğin Nijni-Novgorod kentinde ekmek satışları kurala bağlı olarak yapılmaya başlandı, Krasnoyarsk kentinde ise herkese karne verilerek gıda maddelerinin dağıtımı denetim altına alındı. Diğer birçok bölgede ise daha radikal yöntemler uygulanarak burjuvaların evleri basılarak istiflenmiş oldukları erzakın uygun bir kısmına halk adına el kondu. Tabii bu tür devrimci yöntemler menşeviklerin çoğunlukta olduğu sovyetlerde hiç onaylanmıyordu, ama kimsenin umrunda bile değildi!

Buradan da anlaşılacağı gibi, sovyetler son derece önemli bir açmazla karşı karşıyaydılar: Proleter yöntemler kullanıp çözüme gidilecek, yoksa hükümette bakanlarımız var deyip burjuvazinin kabule edebileceği yöntemlerle mi halkın acil sorunları çözülecekti? Bolşevikleri ve sol S.R.'leri tüm diğer siyasetlerden ayıran bu soruya verilecek yanıttı. Eğer halk yığınlarının adına siyaset sahnesine çıkılsaydı burjuvaziyi huylandırmayacak savaşım yöntemleriyle kendini sınırlamanın anlaşılır bir yanı olamazdı. Bolşevikler bu olguyu başından beri savunuyorlardı, ancak geniş halk yığınları bunun henüz farkında değildiler çünkü binbir tane günlük sorunun çözümü için çeşitli devrimci siyasetler de gereksinimlere cevap verebiliyorlardı...Ancak savaşımın daha da kızışacağı ve sonunda kaçınılmaz olarak birbirleriyle uzlaşmaz çelişkide olan iki sınıftan ya biriyle ya da ötekiyle taraf tutmak gerekeceği gün gibi açık olacaktı... Ekim devrimi yaklaştıkça bu ayrışmanın nasıl kesin bir biçimde ve de sınıfsal olduğunu ilerde birlikte göreceğiz.

Cronstadt Sovyeti

Şubat Devrimi'yle birlikte ülkenin dörtbir köşesinde mantar gibi fışkıran halk meclislerinin içinde bir tanesinden özellikle bahsetmek istiyoruz. Çünkü hem kurulduğu kent, Ekim Devrimi'nin tarihinde çok önemli bir yer tutar, hem de halk meclisinin ya da sovyetin kendisi kızıllığıyla, yani Bolşeviklere ve diğer devrimci siyasetlere bağlılığıyla tanınır. Sözünü ettiğimiz, Cronstadt Sovyetidir.

Cronstadt Sovyeti yukarıda da değindiğimiz devrimci tutuma, devrimci girişim ve çözümlemelerle nasıl emekçilerin istediklerini elde edebileceklerini kanıtlamada dosta düşmana örnek olmuş bir halk meclisidir. Cronstadt bir liman kenti olup aynı zamanda Rus donanmasına bağlı savaş gemilerinin de barındığı bir yerdir. Gerek Şubat 1917 Devrimi'nde olsun gerekse onu izleyen dönemde olsun, genel olarak deniz kuvvetlerinin, özel olarak da, Cronstadt'ta bulunan donanmaya bağlı deniz birliklerinin devrim saflarında çok önemli bir yeri olmuştur. Şubat 1917 Devrimi'nin patlamasıyla birlikte halk güçlerinin yanında saf tutan denizcilerden kırka yakın subayın katledilmesi halkın devrimin yanında daha da yığınsal olarak durması sonucunu getirmiştir. Devrimci deniz piyadelerinin girişimiyle, karşıdevrimci subayların komuta zincirinde otomatik olarak yükselmelerini önlemek amacıyla tüm komuta zincirinin seçimle göreve atanması dayatılmıştır. Düşünün ordu gibi katı bir disiplinin uygulandığı kurumda ne safhaya gelindiğini!

Nisan ayında yapılan seçimlerde Bolşevikler, sol S.R'ler ve herhangi bir partiye üye olmayan devrimci halk temsilcilerinin oluşturduğu blok Cronstadt Sovyetinde çoğunluğu ele geçirdi. Mayıs ayının başında yapılan kısmi seçimlerin sonunda Cronstadt Sovyeti 93 Bolşevik'ten, 91 sol S.R.'den, 68 partisizden ve 46 Menşevik'ten oluşuyordu. 13 Mayıs günü ise Cronstadt Sovyeti Yürütme Komitesi bir bildiri yayınlayarak Cronstadt kentindeki tek erkin işçi ve asker temsilcileri sovyetinde olduğunu ve kamuyu ilgilendiren sorunlarla ilgili olarak da Petersburg Sovyeti'yle doğrudan temas halinde olduklarını bildirdi. Üç gün sonra toplanan Cronstadt Sovyeti Genel Kurulu da bildiriyi 41 olumsuz oya karşı 211 oyla onayladı. Sol S.R.'lerin sözcüsü, kentteki devlet komiserinin görevinden alınıp yerine halk meclisi tarafından doğrudan seçilmiş olan bir kişinin getirilmesini önerdi. Önerisinin temel dayanağı olarak halk meclislerinin demokratik karakterini ve de işçilerle deniz kuvvetlerine bağlı birliklerin bu kuruma duydukları güveni gösterdi. Menşeviklerin dışında sözalan tüm delgeler Rusya'nın her yerinde en kısa zamanda sovyetlerin erkinin kurulmasını istem olarak belirttiler.

İkili erkin er ya da geç nasıl açmazlarla karşılaşacağını göstermesi açısından Cronstadt deneyiminin önemi var. Gerçekten de tüm diğer sovyetlerden farklı tutumlarıyla halk arasında "Cronstadt Cumhuriyeti" lakabı takılmasıyla birlikte dikkatleri üzerine çekince, geçici hükümetin temsilcileri Petrograd Sovyeti'yle temasa geçerek "isyancılarla" görüşmelerini istediler.

Petrograd Sovyeti üyelerinden oluşan bir heyet, yanına Sovyetin geçici hükümete bakan olarak verdiği Ceretelli'yi de alarak Cronstadt Sovyeti'nin temsilcileriyle görüşmeye gitti. Cronstadt'a giden heyetin başkanlığını üstlenen Ceretelli aslında halk meclislerinin devrimci rolünü inkar eden, onları burjuvazinin kuyruğuna takmaya uğraşan biriydi (başka türlü de geçici hükümete alınması zor olurdu!). Ceretelli'nin tüm tehditlerini dinleyip hiç aldırmayan Cronstadt Sovyeti heyeti sözcüsü, hiçbir zaman Rusya'dan ayrılma gibi bir planlarının olmadığını, dolayısıyla kendilerine "Cronstadt Cumhuriyeti" gibi yakıştırmalara yapılmasının kasıtlı olduğunu belirtti. Daha da önemlisi, seçimle göreve geldiklerini, Cronstadt Sovyeti'nin kentteki tek erk olmasını halkın bizzat kendinin istediğini ve başka otorite tanımayacağını açıkladı. Halkın iradesi karşısında Ceretelli ve Petrograd Sovyeti temsilcilerinin fazlaca yapabileceği yoktu; ya ona saygı duyacaklar ya da kana boğmaya kalkışmak gibi bir çılgınlığa girişeceklerdi ki, ülkenin ortamı da gözönünde bulundurulduğunda, halkın desteğinin hemen heryerde Bolşeviklerden yana geçmesiyle sonuçlanabilirdi. Bu da geçici hükümetin sonu demek olacağından bir uzlaşma zemini arandı. Çeşitli görüşmelerin ardından 24 Mayıs'ta yapılan anlaşmaya göre geçici hükümet Cronstadt Sovyeti'ni halkın gerçek temsilcisi olarak tanıyacak, Cronstadt Sovyeti de geçici hükümetin direktiflerine uyacaktı. Tabii pratikte bu anlaşmanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü geçici hükümet ister tanısın ister tanımasın, halkın gözünde meşru olan erk Cronstadt Sovyeti'nden başkası değildi. Dolayısıyla anlaşmanın bu açından bir anlamı yoktu. Geçici hükümetin kararlarına ise ancak hem fikir olduğu durumlarda uyulacaktı, yoksa Cronstadt Sovyeti de halkın nezdinde meşruluğunu yitirme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Dolayısıyla☞

Baştarafı 9. sayfada

Cronstadt'ta halkın kendi öz meclisi erkini tek başına sürdürmeye devam etti.

Cronstadt örneğini çok geçmeden başka kentlerde de izlediler. Eski düzenin dağılmakta olduğu devletin iplerinin de giderek hakim sınıfın ellerinden kaçtığı devrimci bir ortamda halk meclislerinin üstlerine düşen görevler özünde devrimci-demokratikti. Bu nesnel durum yanında, en yetenekli devrimci militanlarında bu meclislerin içinde yer aldığı olgusu da duruyordu. O zaman da gerçek sınıf savaşımının sürdüğü ve halkın gelişmeleri ilgiyle izlediği, umutlarını bağladığı yer burjuvazinin meclisi olan Duma olmaktan çıkmış halk meclislerine kaymıştı. Devrimin bundan sonraki dönemde izleyeceği yön, güçler dengesinin kimden yana bozulacağını gösterecekti. Ancak şu kesindi ki, Cronstadt örneğinde de gördüğümüz gibi, ikili erkin fazla uzun sürmesi olanaksızdı: İkili otoriteden (ki biri devleti ve dolayısıyla baskı mekanizmasını elde iyi tutuyor olmasına güveniyordu, öteki ise doğrudan halk yığınlarının açık desteğinden ve kararlılığından gücünü alıyordu.) biri mutlaka diğeriyle bir daha hiç paylaşmamak üzere tek başına ele geçirmeye hazırlanıyordu. Erki paylaşmalarının olanaksızlığı ise sınıfsal çıkarları uzlaşmaz olan sınıfların erkini temsil etmelerinden kaynaklanıyordu.

Bu söylediklerimizin ışığında Bolşeviklerin meşhur belgisi "tüm iktidar Sovyetlere"nin ne kadar ileri görüşlü olduğunu anlamak daha kolaydır. Ancak geniş halk yığınlarının da bu belgeyi benimsemesi, diğer bir deyişle başka bir seçeneğin kendileri için olanaksız olmasına kanaat getirmeleri ve bu uğurda savaşımda kaybedecek hiçbir şeylerin olmadığının bilincine varmaları gerekiyordu. Sovyetlerin içinde çalışan Bolşeviklerin ve diğer devrimci siyasetlerin temsilcilerinin en önemli görevi işte bu bağı kurabilmekti. Burada siyasetlerin devrimci olanlarının altını çizmek gerekir, çünkü menşevikler ve diğer reformcu-oportünist örgütler bu tür belgilere şiddetle karşıydılar. Siyasal erkin Sovyetlerin eline geçmesine karşı olmalarının çeşitli nedenleri vardı: En başta, Sovyetleri sınıfsal bir örgüt olarak alırsak, erki tek başına ele geçirilirse başta burjuvazi olmak üzere diğer sınıf ve katmaları (özellikle köylülükten söz ediliyor) korkutup soyutlanmalarıyla son bulur diyorlar! Ayrıca, sadece Sovyet temsilcilerinden oluşan bir hükümetin ülkenin içinde debelendiği derin sorunların çözülmesi için burjuvaziyle olacak bir koalisyona oranla çok daha az şansı olduğunu öne sürüyorlar. Hele hele savaşı sürdürmek, tamamen olanaksızlaşır diyorlar!

Görüldüğü gibi, bu saydığımız nedenleri savunan mantık burjuvaziye daha hâlâ devrimci sıfatlar yakıştıran (onu devrim saflarında, halk meclislerinde birlikte hareket eder görüyor), onu ürkütmemek için her yolu denemeye hazır bir mantıktır. Özünde, kendi isteksizliğini ya da beceriksizliğini örtbas etmek amacıyla burjuvazinin arkasında saklanıp, onun kuyruğuna takılmaktan başka birşey değildir. Devrimin ilerlemesiyle Sovyetlerin içinde neden hızla destek kaybettiklerini de buradan anlamak olanaklıdır. Giderek, Sovyetlerin içinde burjuvazinin sözcüsü durumuna gelmişlerdi ve kaçınılmaz olarak da doğru adrese gitmek zorundaydılar zaman içinde.

Sovyetin bağrında Menşevik ve sağ S.R.'lerle Bolşevikler ve sol S.R.'ler arasındaki ilk önemli kapışma Haziran 1917'de Sovyetlerin 1. Kongresi sırasında oldu. Yukarıda değindiğimiz konularda kıyasıya tartışmalar çıktı. Sovyetlerin iktidara el koyması devrimi zayıflatacak ve tehlikeye atacaktır anlayışı temelindeki bir karar tasarısı devrimci siyasetlerin 126 oyuna karşılık reformcu kanadın 543 oyuyla kabul edildi. 52 delege de çekimser kaldı. Şubat ayında 40 civarında temsilcisi olan Bolşeviklerin oylarında kesin bir artış sözkonusuydu ve reformcu kanadın da oylarından düşüş olmuştu. Dolayısıyla sınıf savaşı kızıştıkça halkın devrimci siyasetlerin yanında yer alması kaçınılmaz olarak gerçekleşecekti. ●

İngiliz İşçi Partisi'nin yeni sloganın anlamı

"ÇALIŞMAYA YÖNELTİCİ SOSYAL YARDIM," YEDEK EMEK ORDUSUNU ARTTIRMAK DEMEKTİR

İngiliz İşçi Parti'sinin hükümete gelmesi, emek cephesinin bir zaferi, yaşam koşullarının emekçiden yana düzelmesi demek değildir. Kısa sürelik yönetimleri bunu çoktan ve iyice kanıtlamıştır.

J. DİYAROĞLU

Geçen yıl İngiltere'de İşçi Partisi hükümeti seçimleri kazanarak iktidara gelmişti. Çok insan da, 18 yıldan beri ilk defa İngiltere'de gündemi pazar kapitalizmi ideolojisiyle belirlenmeyecek ve sosyal adalete inançlı bir hükümet ile karşılacağını ummuştu. Yeni İşçi Partisi'nin karizmatik lideri ve başbakan Tony Blair de, herkese daha hak gözeten, müreffeh bir toplum vaad etmişti. Öyle mi oldu acaba?

Gelin, İşçi Parti'sinin politikalarından birine yakından bakalım ve toplumun hangi kesimlerinin -zengin ya da yoksulen çok yarar gördüğünü anlamaya çalışalım.

"Çalışmaya Yöneltici Sosyal Yardım," insanları devlet yardımından çıkarıp, çalışmaya kazandırmak için tasarımlanan bir dizi politikaya verilmiş kapsamlı bir deyim. Bunun içine hükümetin devlet yardımı yaptığı "gençler için eğitim tasarıları" giriyor. Bu, gençlere iş tecrübesi edinebilsinler ve iş bulma imkanları artsın diye verilen bir yardım olarak da değerlendirilebilir, iş vermeğe hazır işverenlere devlet desteği de olarak da değerlendirilebilir. Devletin para yardımıyla desteklediği işyerlerinde işe girmeye hazır olmayan genç işsizler ise işsizlik sigortalarının kesilmesiyle karşı karşıya bırakılıyorlar.

Bir diğer girişim de çalışmayan ve devletten yardım alan kadınlara yöneliktir. Bunlar ya boşanmış çocuklu kadınlar, ya da düşük gelir hanelerinde yaşayan evlilerdir. Hükümetin, onların ve ailelerinin yoksulluğunu gidermekte en iyi yol olarak (!) gördüğü düşünce, onlara iş bulmada yardım etmek. Böyle yaparak, iddialarına göre, bu emekçilerinin gelirleri arttırılacak, çünkü gelirleri her halükarda devletten aldıkları yardımdan - aslında ülke yaşam standartları için son derece düşük- daha çok olacak!

Şimdilerde az becerili ve yetersiz eğitimli emekçi kadınlar, genellikle çocuk bakımı için (belki bir çocuk yuvasında ya da bakıcısında) gerekli masrafı kendi gelirlerinden ödemenin ekonomik açıdan uygulanabilir olmaması nedeniyle çalışamamaktadırlar. Diğer yanda, iyi eğitim almış kadınlar, kalifiye işlerde yüksek ücretler isteyebilmektedirler ve bu ücretler iyi çocuk bakımını ödeyebilecek durumda olduğu için de zaten çalışıyor durumdadırlar.

Hükümet, bu durumda düşük gelirli ailelere, kadınların çalışmasını yüreklendirmek üzere haftada 75 sterling'e kadar (evin durumu ve çocuk sayısına bağlı olmak üzere) yardım yapmaya karar verdi. Bununla, çalışmaya giden annenin çocuk bakımı için ihtiyacı olan bütçeye yardım yapılmış olacak. İddia edilmektedir ki, bu stratejiyle az eğitim görmüş, kalifiye olmayan kadınların başka türlü işe girmeleri ekonomik olarak zahmete değer olmadığı halde, bu durumda zahmete değer hale getirilecektir. Bu aynı zamanda devlete de, bu kadınların evde çocuklarıyla oturmalarından daha ucuza malolacaktı. Bu tasarı altında iş aramaya ve bulmaya hazırlıklı olmayan kadınların devlet yardımı azaltılacak ya da kesilebilecektir.

Peki kim "Çalışmaya Yöneltici Sosyal Yardım" politikalarından yarar sağlamaktadır? Bu politikaların hedefi kalifе olmayan ve az eğitimli emekçi kesimlerdir. (Eğitim de ayrı bir konudur. O da özellikle böyle sonuçlar alınsın diye yürütülmektedir.)

Herşeyin otomatikleştiği, elle yapılan işlere arzın giderek azaldığı bir çağda yaşıyoruz ve bu kişiler en iyi durumda oldukça düşük gelirli işler bulabilirler. Bulunabilecek işler ise, hizmet sektöründedir; restorantlarda, otellerde, süper marketlerde, iş güvencesi olmayan ve çoğunlukla yarım gün olan işlerde. Böylece, iş pazarına düşük becerili işgücünün daha fazla girmesine yol açan zorlayıcı politikaların uygulanmasıyla, ödeme ölçeğinin düşük ucundaki ücret rayiçleri düşük tutulabilecektir. Daha çok insan aynı sayıdaki işler için yarışıyor olacak, dolayısıyla da işverenler onlara daha az ücret ödeyebileceklerdir. İşverenler düşünülerek hazırlanan eğitim tasarımlarında olduğu gibi, devlet yardımlı emekten ya da kadınların evden çıkıp çalışmaya zorlandığı durumlarda olduğu gibi düşük ücretli işlere arz arttırılacak, böylece işveren kazanacaktır.

İyi işlerde ve ortalamanın üzerinde gelirleri olanlar da tüm bunlardan faydalanacaklardır. Gelirlerin düşük olduğu uçtaki ödemeler düşük tutulunca enflasyon da düşük tutulabilecek. yoksulların itildiği emek yoğun işler ve ekonomik sektörler, tam da zenginlere böylesi güzel hayatlar yaşatanlardır -restorantlar, satış işleri, ev hizmetleri, oteller vb- Elbette eğer ücretler, dolayısıyla da fiyatlar düşük tutulabilirse, bunlardan yararlananların çıkarına olur. Böylece onların hayat standartları da yüksek olmaya devam edecektir.

Peki düşük gelirli ailelerin çocukları, onların anneleri işe gitmeye başlayınca bundan yarar görecekler mi? Hiç sanılmasın. Onlar için bakım iyi kalitede olmak durumunda değil! İyi kalitedeki yerleri teşvik edici okullara mali olarak gücü yetebilen zenginlerin aksine, yoksullar çocuklarını az eğitim almış, motive olmayan ve az para kazanan bakıcıların, kötü yönetilen ama artan çocuk bakımı ihtiyacını karşılamak üzere her yerde oluşmakta olan özel yuvaların eline vereceklerdir.

Öyleyse, Tony Blair'in "Yeni İşçi Partisi - Yeni İngiltere" sloganı hakkında ne söylebiliriz?

Fazla birşey değil! "Çalışmaya Yöneltici Sosyal Yardım" politikasının da fazla birşeyin değişmediğini gösterdiği gibi, eski dezavantaj modelleri, eşitsizlik ve sömürü kendilerini tekrar etmeye devam edecektir, çünkü hükümette olanların gerçek çıkarları, burjuvazinin çıkarlarıdır ve öyle kalmaya devam ediyor. ●

İŞÇİNİN SESİ
MEKTUPLAR

Burjuvazinin çetelere, mafyalara batmış düzenini yırtıp atacak olan işçi sınıfı ve emekçi halkımızın, kurtuluşu, özgürlüğü, yarınlara güvenle bakabilmesi için, devrimin yolunu aydınlatacak güçlü bir meşaleye ihtiyacı var. Bu meşale **İŞÇİNİN SESİ**'dir! Bu meşaleyi güçlendirelim, aydınlığını her yere ulaştıralım.

Küçüktür, büyüktür demeden her yerden, her olaydan, sorunlarımızdan, ihtiyaçlarımızdan, örnek alınması gereken eylemlerimizden, yayınlanır-yayınlanmaz endişesine kapılmadan, **İŞÇİNİN SESİ**'ni bilgilendirin. Yayınlanmayan yazıların bile büyük yararı olduğunu unutmayın!

Ne olursa olsun değişmeyecek **alın yazımızı** yineleyin:

İŞÇİNİN SESİ ***ile örgüt büyür,***
Örgüt ile **İŞÇİNİN SESİ** ***büyür.***

Lenin'in şu sözleri bize rehberdir:

"En çok gereksinim duyduğumuz şey gazetedir. Onsuz, özel olarak toplumun en geniş katmanları arasında siyasete ve sosyalizmin sorunlarına karşı ilgi uyanmışken ve genelde Sosyal-Demokrasinin (komünizmin -İ.S.) en temel ve kalıcı görevi olan sistematik, çok yönlü propaganda ve ajitasyonu ilkesel ve tutarlı biçimde yürütemeyiz.

"Hiç abartmasız şu denebilir ki, bir gazetenin baskısının (ve dağıtımının) sıklığı ve düzenliliği, militan çalışmalarımızın bu en önemli ve yaşamsal bölümünün ne denli iyi örgütlendiğinin kesin bir ölçütüdür.

"Dahası, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasal eğitim ve siyasal bağlaşıklar kazanmayla sınırlı değildir. Bir gazete yalnızca kollektif propagandist ve kollektif ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütçüdür. Bu son anlamda, inşaat halindeki binanın çevresinde kurulmuş, onun köşelerini işaretleyen ve yapıcılar arasındaki iletişimi sağlayan iskeleye benzetilebilir." (Lenin, Nereden Başlamalı?)

Yıllardır, her çeşidinden burun bükmelere karşın ısrarla, inatla yinelediğimiz belgimiz Lenin"in bize armağıdır:

Devrimci teori olmadan
devrimci eylem olmaz...

Yine yıllardır gönlerden indirmediğimiz, gerçek partilinin ayracı belgimiz vardır;

Devrimci savaşım,
devrimci özveri üzerinde yükselir.

Türkiye Komünist Partisi'nin 9. kongresinden bu yana yeniden yakaladığımız, yeniden öğrendiğimiz, yeniden kıyasıya uygulayacağımız bir belgimiz daha vardır;

Devrimci özveri de,
devrimci savaşım üzerinde yükselir.

Yoldaşlar! Bu dört belgi ışığında koyulmuş eylem haberlerinizi, bilgilendirmelerinizi, düşüncelerinizi, sorunlarınızı, yani mektuplarınızı (*E-Posta daha da iyi olur*) bekliyoruz.

Halkımızı güzel günlere **TKP** taşıyacaktır! Öyle ya da böyle! ●

Liman işçilerinin grevi, işçilerinin o yüce gücünün bir kez daha gösterdi

Liman işçilerinin, kapitalizmin krizi geçirmek için işverenlerin ve hükümetin, işçileri düşük ücretle ve düzeyi düşürülen çalışma koşullarının kabul etmesi için yaptığı atağa karşı başlattığı grevi devam ediyor. Buna karşılık, devletin, sendikasız işçileri işe başlatması olayların artmasına neden oldu. Sözde işçilerin sendikası olacak olan ACTU'nun işçileri satması da tepkinin iyice taşmasını getirdi.

Şu an Avusturalya işçi hareketindeki gelişmeleri 1969 yılında olan olayların bir benzerini çağrıştırıyor. Polisin işçileri dövmesi, liberal hükümetin bilinçli saldırıları olayların uzun zaman devam edeceğine işaret ediyor. Amacın verimliliği artırmak olduğunu söyleyen devletin, asıl düşüncesi sendikal hareketi yok etmek.

Demokratik kuruluşların yeterli tepki göstermemesi işin bir diğer tarafı. Demokratik kuruluşlar ola· ·ar ilerlemeye devam ettikçe, sessizlikleri bozmak zorunda kaldılar. Avustralyalı devrimcilerin, komünistlerin ve toplum üyelerinin desteği liberal hükümeti korkutmaya başladı. Örneğin 17 Nisan'da Melbourne'da 5000 kişi sabaha kadar limanda bulunarak sendikasız işçiler tarafından boşaltılan malların kamyonlarla sevkiyatını engellediler. Başta Melbourne olmak üzere diğer tüm liman kentlerinde direniş devam ediyor. Sidney'de polisin işçilere saldırısı konusunda isteksiz davranmasına karşın Melbourne'da polis, baskısını artırarak devam ettirdi. Polisin saldırısı karşısında yüzlerce yaralı oldu. Sevkiyatın direnişçiler tarafından engellenmesi sonucu malların sevkiyatının yapılmaması başta Toyota olmak üzere birçok şirket ve kuruluşu rahatsız etti. Güzel olan desteğin toplumun duyarlı kesimleri trafından artarak sürmesidi. Uluslararası destek işçilerin ve diğer destekleyenlerin moralini oldukça yüksek tutmakta. Victorya Eyalet Mahkemesi'nin 18 Nisan'da aldığı karar gereği sendikalı işçiler Melbourne limanında eylem koyamıyorlar ama toplumun diğer üyeleri binlerle gelerek işçilerin yapacakları engellemeyi devam ettiriyorlar.

Kısacası toplumun olumlu desteği ile direniş artarak devam ediyor. Avusturalyalı Çiftçiler Federasyonu'nun devlete verdiği destek hem ülke içinde, hem de uluslararası planda tepki gördü. Queensland Eyalet Mahkemesi'nin işçiler lehine aldığı karar işçilerin moralini son derece olumlu yönde etkiledi. Sonuçta Avusturalya insanı gibi dünyadan bir anlamda soyutlanmış, politikayı sevmeyen bir halk, bu olayda işçiler ve sendika lehine tepkilerini göstermeyi bildi. Hükümetin ve firmanın geri adım atmayışı olayların bir müddet daha devam edeceğine işaret ediyor. Bu olayın çıkması aslında 15 yıldır uyuyan sendikaların hareketlenmesine neden oldu.

Avusturalya'daki kamu kuruluşları, 9 Avusturalya Sendikalar Birliği'ne (ACTU) üye sendikanın genel greve gidip gitmemesi konusunda toplumdan öneri almaya başladı. ACTU'nun liman işçileri olayını desteklemek için yollanacak mesajlar için e-mail adresi şöyledir:

Feedback@mua.tcp.net.au

En son olarak Avusturalya yüksek mahkemesinin aldığı karar gereği işçilerin işbaşı yapması gerekiyordu. Fakat liberal hükümetin ve sorumlu firmanın herşeye rağmen sendikal hareketi yok etmek için illegal de olsa bütün yöntemleri kullanması ve yüksek mahkemenin kararına itiraz edip fullbench görüşme talebi sonucu karar uygulanmadı. Mahkemenin kararını Pazartesi alması bekleniyor.

Oynanan bir diğer oyun da, işveren firmanın bilinçli biçimde iflasa sürüklenip sendikanın ve işçilerin başarısına darbe vurmak ve topluma sendikayı ve işçileri iflasdan sorumlu göstermek.

Fakat herşeye rağmen Avusturalya son yirmi yıldır görmediği bir direniş gördü ve işçinin gücü bir kez daha kanıtlanmış oldu. Onüç yıllık işçi partisi yönetimi döneminde yeteneğini kaybeden sendikal, liberal ve milliyetçi parti koalisyonun saldırılarıyla yeniden militan yapısını kazanmaya başladı. Politikadan son derece uzakta bırakılan toplum herşeye rağmen burjuva demokrasisi deneyimini gösterip işçilere desteğini sundu.

Türkiyeli komünistler direnişte yerlerini gerektiği biçimde aldılar. Bu kavga dünya işçilerinin kavgasıdır. Zafer er ya da geç dünya işçilerinin olacaktır. Bundan hiç kuşkumuz yoktur.

Yaşasın dünya işçilerinin haklı amaçları doğrultusundaki direnişi!

● TKP Avustrulaya Parti Örgütü ●

1 Mayıs 1998'i Parti flamımızla karşıladık

Yoldaşlar,
Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve savaşım günü olan 1 Mayıs'ı Paris'te ortaklaşa düzenen yürüyüşe orak-çekiçli Parti flamamızla önde olmak üzere katıldık. Flamalarımız, "Gün ortak vurma günüdür", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" pankartlarımızla ve devrimci belgilerimizle yürüdük.

1 Mayıs'tan önce, çalışmalarımızı, Türkiyelilerin yoğun yaşadığı semtlerde, atölyelerde yoğunlaştırdık. Ama şunu söyleyebiliriz ki, eğer daha fazla çalışsaydık, çok daha iyi konumda olurduk. Devrimci durum yaşayan Türkiye'mizde her gün gittikçe yükseleyen kavgaya omuz vermek için, dünya işçi sınıfının bu güzel gününü yığınsal olarak kutlamak için işçileri yürüyüşe çağırdık.

Disiplinli ve coşkulu yürüdük. Yürüyüş boyunca yabancı dilden ve Türkçe olarak attığımız sloganlarla Fransa işçi sınıfıyla Türkiye işçi sınıfının savaşım birliğini dile getirdik.

Türkiye ve dünya devrimine hazırlanıyoruz. Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye'de devrim yapıp, dünyanın devrim çağrısına yanıt vereceğiz.

●TKP Fransa Parti Örgütü ●

1 Mayıs'a coşku ile hazırlandık

Tüm dünya işçilerinin kavga günü 1 Mayıs'a her yıl olduğu gibi, bu yılda yılmadan, usanmadan, inatla çalışmalar yaparak hazırlandık. Her ne kadar istediğimiz hedefe ulaşamadıysak da yoldaşlarımız ellerinden gelen tüm çabaları yaptılar ve olanakları zorladılar. Çalışmalarda yer alan tüm yoldaşları kutlarız, ilerideki çalışmalarının daha başarılı geçmesini dileriz.

Londra'daki çalışmaların ağırlıklı bölümünü ev ziyaretleri oluşturdu. Çok yoğun bir ev ziyareti kampanyası yürütüldü. Tek tek evler ziyaret edildi ve halkımızın 1 Mayıs'a katılmasının propagandası yapıldı, bu arada gazetemiz *İşçinin Sesi* dağıtıldı. Yoğun bir bildiri dağıtımı yapıldı. Fabrikalara, kahvelere bildirilerimizi dağıttık. Türkiyelilerin oturduğu bölgeler ve 1 Mayıs yürüyüş güzergahına çok sayıda 1 Mayıs afişleri yapıştırıldı.

Her zaman Londra'da yaşayan Türkiyeli topluluk arasındaki siyasi atmosfer, Türkiye siyasi ortamının yansıması olmuştur. Bundan başka türlüsü de beklenemez zaten. Londra'daki Türkiyeli topluluğun genel katılımı geçen seneye göre daha azdı ama katılımdaki coşku ve kararlılıkta bir azalma yoktu. Bu, tamamen Türkiye'deki durumun, geçici nefes alma durumlarının yansımasından başka birşey değildi.

Yürüyüş bittiğinde, çoğumuzun sesi kısılmış olmasına rağmen enerjimiz ve coşkumuz bitmemişti. Türkiye'de gelişen 1 Mayıs olaylarını hep birlikte izlemeye gittik. Alandayken zaten haberler bize ulaşıyordu. Türkiye burjuvazinin görüntülü basını ile verdiği 1 Mayıs haberleri hiç de şaşırtıcı değildi. Beşinci kollarının - işçi sınıfının kinini durdurmaya çalışanların tavırlarını överken, gerçekleri sürekli gözden kaçırmaya çalısıyordu.

1 Mayıs 1999'a inaçla, coşkuyla bakıyoruz. Biliyoruz ki, gelecek bunun için dişiyle-tırnağıyla mücadele edenin, onun için emek verenindir!

Yaşasın dünya işçilerinin onurlu kavgası!

Şan olsun 1 Mayıs'ı yaratanlara, yaşatanlara!

Şan olsun işçi sınıfının iktidarı için savaşanlara!

● TKP Londra Parti Örgütü ●

Gerçekler direngendir

Yoldaşlar,

İçinde yaşadığımız dönem, devrimci durum dönemi, gerçek komünistlerle, sahte komünistlerin birbirinden ayrıldığı bir sınav dönemidir. Gerek Türkiye'de, gerekse Türkiye Kürdistan'ın da toplumsal-ekonomik bunalım had safhadadır.

Bu koşullarda üzerimize düşenler de her zamankinden yoğundur. Ama şunu biliyoruz ki, bu zorlukları aşmamız ancak bizlerin ellerindedir.

Bölgemizde yürüttüğümüz çalışmada, merkez yayın organın kollektif bir örgütleyici olduğu bilinciyle, gazete satışlarına yığın bağları kurma açısından gereken önemi veriyoruz. Bu işi düzenli yapıyor olmamız, burjuvazinin yaydığı zehirli ideolojiye karşı panzehir oluyor, yığınlarla kurduğumuz yeni ilişki, yeni odaklar açıyor. Düzenli yaptığımız çalışmalar, kimi çevrelerde, "yine mi bu adamlar geldi, ne bitmez tükenmez enerjileri var" diye değerlendirilirken, kimileri tarafından da, "helal olsun, her koşulda amaçlarından vazgeçmiyorlar, inatla çalışıyorlar" değerlendirmesine neden oluyor.

Bu hızlı gelişen, kendi içinde inişleri-çıkışları olan dönemde biliyoruz ki, ideolojik eğitim son derece önemli. Biliyoruz ki burjuva ideolojisi sızar, sen istemesen de sızar. Bunun tek yolu ideolojimize sımsıkı sarılmak, rehber alarak kavgada olmak, kavgaya daha çok insan kazanmaktır.

Partimiz her zaman belirttiğimiz gibi mütevazi bir harekettir. Türkiye işçi sınıfının önünde çözülmesi için bekleyen sorunlar, gücümüzün bugünkü düzeyine bakmadan bizim de sorunlarımızdır. Önümüzdeki büyük tarihsel sorumluluğu yerine getirmeliyiz: Görevimiz, dünya devriminin bir parçası olan Türkiye devrimini yaşama geçirmektir.

Ben kendi açımdan hiç çekinmeden söylüyorum: Her ne olursa olsun, sonuna kadar kavga!

Yaşasın ezilen hakların tarihsel kavgası!

● T. Cansoy ●

Susurluk devleti, MGK, üniversitelerde "atlarını oynatamayacaklar"

Ülkenin içinde bulunduğu devrimci durum nedeniyle burjuvazi gün geçtikçe pervasızlaşmaya, gün geçtikçe iğrenç yüzünü ortaya sermektedir.

Biz, devrimci-demokrat öğrenciler olarak, demokratik, bilimsel üniversite için mücadelemize, burjuvazi nasıl oyunlarla karşımıza çıkarsa çıksın devam edeceğiz. Öğrenciler şunu çok iyi biliyor ki, Susurluk kazası ile ortaya dökülen "kirli çamaşırlar" devletin ordusuyla, polisiyle, bütün yasal ve yasal olmayan kurumlarıyla gerçek yüzüdür. Ve ne kadar bu gerçek yüzlerini gizlemeye çalışırlarsa çalışsın - son sıralarda MGK'nın ilericiymiş! gibi görüntüler sergilemeye çalışmasına rağmen- bu kirli yüzleri kendilerinin sonunu hazırlayacaktır. Devletin gözboyamaca oyunlarına karşı çıkmayan, "kısımları" arasında taraf tutmaya çalışan mantıklar yıkılmaya mahkumdur.

Bizim hıncımız, Susurluk kazasıyla ortalığa saçılan devlettedir. Devrimci durum koşullarında içinde bulundukları panik nedeniyle burjuvazinin iç hesaplaşmaları arasında taraf tutanlar kendilerine hiç devrimci adını yakıştırmamalıdırlar. Bugünün görevi *Susurluk ile ortalığa çıkan devlete* karşı tüm ezilen emekçi halkın ortak mücadele birliğini örgütlemektir. Bu noktadaki yanaşımlar, Türkiye devrim hareketinde, iki çizginin netleşmesini hızlandıracaktır: Devrim yapmak isteyenler ile devrim yapmak istemeyenleri birbirinden ayracaktır.

Öğrenci gençlik, bu kavgada yerini almıştır. Hükümetiyle, MGK'sıyla, sosyaldemokratıyla, faşistiyle bu devletin tümüne karşıdır ve bilimsel eğitime giden yolun kavgadan geçtiğini çok iyi göstermektedir. Bugün "siyasetle bir alakam yok" diyen bir çok öğrenci bile bu eylemlerin içinde yer almaktadır. Bunu, burjuvazinin azgın saldırılarının kendisi örgütlemektedir. Halkın her kesimi üzerinde yoğunlaşan saldırılardan nasibini alan öğrenci gençlik, eylemlerini gün geçtikçe genişletiyor, burjuvaziye baskılara karşı sessiz kalmayacağını gösteriyor.

Bizler, ya faşizm ya devrim ikileminde, devrim diyoruz, kavgaya dalıyoruz.

● M. Kaptan ●

İŞÇİNİN SESİ
İŞÇİNİN SESİ, web site adresi http://members.aol.com/TKPIS
E-Mail adresi 1: mesajis@aol.com E-Mail adresi 2: sohbetis@aol.com Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR
Türkiye'den 1 kitap göndererek abone olunabilir. Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Latin Amerika'da işçilerin isyan rüzgarları esiyor

BOLİVYA İŞÇİLERİNİN ve KÖYLÜLERİNİN GENEL GREVİNİ DESTEKLEYELİM!

1 Nisan 1998'den bu yana Bolivya işçi sınıfı, Sendikalar Birliği'nin kararıyla, ülke çapında **süresiz genel grevdedir.**

Bolivya, şu günlerde, bir general eskisi olan Hügo Banzer başkanlığındaki yeni bir hükümetle yönetilmektedir. Bu adam, 1971'de yaptığı bir askeri darbeyle Halk Meclisi'ni yıkan ve ardından Latin Amerika'nın gördüğü en kanlı diktatörlüğü yedi yıl sürdüren adamdır. Bu darbe ve ardından yapılanlar, hemen Şili'de Pinoşet tarafından, Uruguay ve Arjantin cuntaları tarafından kopya edilmiştir.

Bolivyalı işçiler ve köylüler, insanca yaşam koşulları ve yaşanası bir ücret için mücadele ediyorlar.

Bugün Bolivya'lı bir işçi ya da öğretmen, haftada değil ayda yalnızca 50 dolar kazanmaktadır. (Bu miktar, birçok zayıf halka ülkelerindeki ücretlerin bile çok aşağısındadır.) Bu parayla, bir ailenin yalnızca *yarım haftalık* yiyecek giderleri karşılanabilmektedir.

Dahası, Bolivya halkının çoğunluğu ücret de almamaktadır.

Bolivya'da çalışanlar için sosyal sigorta ya da devletin sosyal güvenlik harcaması yoktur.

Bolivya, Güney Amerika'nın en yoksul ve okuma-yazma oranı en düşük ülkesidir.

Buna rağmen devlet öğretmenlere karşı ağır bir saldırı yürütmekte ve bütçeden eğitime ayrılan harcamaları sürekli olarak azaltmaktadır.

Şu anda, 100'ün üzerinde sendikacı hapislerdedir. Bunların yarısının hangi cezaevinde oldukları bile bilinmemektedir.

Son çatışmalarda 100'den fazla işçi ve köylü kurşunla yaralanmıştır.

Ülkenin tahıl ambarı olan Kokabamba bölgesindeki Çapare kenti, sıkı yönetim ve sokağa çıkma yasağı altındadır. Hükümet, ülkenin yollarının en az % 90'ının doğrudan polis ve ordu denetiminde olmasıyla övünmektedir.

Hükümet, parlamenter dokunulmazlıklara saygı göstermemektedir. Bir *Birleşik Sol* milletvekili tutuklamıştır ve Çapare'deki mücadelenin lideri olan köylü milletvekili Evo Morales'i hapse atmakla tehdit etmektedir. Banzer, anayasal garantileri askıya alacağını ve ülke çapında sıkıyönetim ilan edeceğini açıklamıştır. Yapılırsa bu, 1985'de neo-liberal modelin uygulamaya konmasından sonraki beşinci sıkıyönetim olacaktır.

Banzer geçmişte sendikalara, "komünistler", "kızıllar" diyerek saldırmıştı. Bugün daha "moda" bir iddiayla saldırıyor: Uyuşturucu kaçakçıları! Çünkü, köylüler, koka yaprağının şiddet yoluyla yasaklanmasına karşı çıkmaktadırlar. Oysa bu bitki Bolivya'da yüzlerce yıldır yetiştirilmekte ve dinsel amaçlarla kullanılmaktadır. Ayrıca, çok yararlı tıbbi ve besinsel özellikleri de vardır. Patatesten vodka yapıldığı gibi, birkaç kilo koka bazı modern kimyevi maddelerle birleştirilerek birkaç gram kokain elde edilebilir. Ne var ki, kokaini üreten ve dağıtanlar büyük patronlardır, emperyalistlerdir, ezilen ve sömürülen köylüler değildir.

Bugün hükümette olan partilerin tümünün ve ordunun, uyuşturucu mafyasıyla olan çok yakın bağları tümüyle ortaya serilmiş ve kanıtlanmış bir gerçektir. ABD bile, Banzer'in en yakın ortağı olan, 1989-93 arası Bolivya Cumhurbaşkanı Paz Zamora'yı, Bolivyalı ünlü bir uyuşturucu baronuyla ilişkileriden dolayı suçlamaktadır.

Tüm komünistler, devrimciler, demokratlar olarak Bolivya'daki genel grevi destekleyelim!

Tüm sendikalı tutukluların derhal salıverilmelerini isteyelim!

Ordunun kentlerden ve yollardan çekilmesini ve Amerikan askerlerinin Bolivya'yı terketmesini isteyelim!

Üyesi olduğumuz sendika, oda ya da derneklerde konuyu gündeme getirip Bolivya emekçisine destek örgütlemeye çalışalım!

Yaşasın kahraman Bolivya işçisi!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın enternasyonalizm! ●

Almanya'da Faşistlerin 1 Mayıs Provokasyonu

Neo-naziler devlet korumasında gösteri yapıp, Bugün esen gericilik rüzgarlarıyla yol almaya çalışıyor. Yabancı işçilere karşı da süren saldırılarının önünü alacak olan yine devrimci örgütlenmelerdir.

Yeni güç toparlayan Neo-Nazi hareketin Almanya'nın Leipzig kentinde 1 Mayıs'a denk getirdiği gösteri binlerce antifaşist, ilerici, demokrasiden yana insan tarafından protesto edildi. Büyük çaplı bir çatışmadan korkan Alman polisi cop saldırısı ve basınçlı suyla göstericileri koruyup, olayları bastırmaya çalıştı.

Alman Milliyetçi Partisi (Nasyonal Parti) taraftarı kişiler Napolyon dönemi Fransa'sıyla Almanya arasındaki 1813 Leipzig savaşını simgeleyen bir heykelin çevresinde toplandılar.

Bundan kısa süre önce neo-Nazilerden aşırı sağcı Alman Halk Birliği adlı parti Saksonya'nın bir bölgesinde oyların %13'ünü kazandı. Leipzig çevresinde etkin olan NDP'ye de desteğin hızla büyüdüğü söyleniyor. Partinin hedefi Leipzig'i yeni hareketin kalesi yapmak.

NDP ve diğer faşist partiler Almanya'da Avrupa Birliği ve yabancı işçilere karşı muhalefeti örgütlemeye çalışıyorlar. Gençlere ve politikayla çok içli-dışlı olmayan kesimlere yöneliyorlar. Faşist Alman-ya'nın yahudi kıyımını yok sayan, hafif çatlak, sarhoş ve saldırgan karakterli alışıldık neo-Nazi taraftar imajının, ortalama vatandaşa ters gelen yönlerini örtüp, şirin görünmeye dikkat ediyorlar. Örneğin 1 Mayıs'taki gösteride yabancı düşmanlığı tüzük çerçevesini aşmadan yapılmaya çalışıldı ve gamalı haçlar taşınmadı. "Yaşasın Hitler" diye bağıranlar sinsi bir disiplin duygusuyla susturuldu.

NDP'nin gösterisi itirazlara rağmen mahkemelerce yasal ilan edildi. Tabii karşı gösteriye başlayan anti-faşistler yasadışı bir konumda sayıldı. Karşı gösteride yaklaşık 8 bin anti-faşist, ilerici; "yasal" faşist gösteride hemen hemen aynı sayıda NDP taraftarı ve yasal gösteriyi korumak üzere ilericilere saldıran 6 bin kadar da polis olduğu bildiriliyor. Anti-faşistler bir gece önce gösterinin yapılacağı alandaki anıta, üzerinde "Faşizm-Bir Daha Asla!" yazılı bir pankart astılar. Ertesi gün polis arabalarını ateşe verip, polisleri şişe ve taş yağmuruna tuttular. Polis korumasındaki faşist göstericiler "Milli Direniş Yürüyüşe Geçti!" derken, barikatın öte yanındaki solcular "Naziler Dışarı!" diye bağırıyordu. İki ekibin ortasındaki polis de maskeli göstericilerin tutuklanacağını ilan ediyor, anti-faşist kitleye basınçlı su sıkıyordu.

Gösteride çok sayıda antifaşist taraftarı yaralandı.

Avrupa'da örgütlenmeye hız veren sivil faşistler Fransa'da da yine 1 Mayıs'ta güç gösterisi yaptılar. Paris'teki gösteriyi örgütleyen Jean-Marie Le Pen'in Milliyetçi Cephe'si gösteriye 40 bin kişinin katıldığını iddia ederken, resmi makamlar 11 bin rakamını veriyorlar.

Resmi makamlardan ve ortalama gericilerden ırkçı, yabancı düşmanı tehdit ve saldırılarla zaten yüzyüze olan yabancı işçiler, özellikle de Fransa ve Almanya'daki çok sayıda Türkiyeli işçi için sivil faşist tehlike hızla büyüyor. Faşistlere karşı örgütlenmenin artması kaçınılmazdır. ●